

ΤΟ ΓΙΟΡΝΑΝΙ
ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ
ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΑ

Θεατρικό

από τον
Πάνο Σακέλη

ΤΟ ΓΙΟΡΝΤΑΝΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΑ

Πρόσωπα:

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ

ΑΝΤΡΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ

ΓΕΡΟΣ

ΝΕΟΣ

ΕΦΗΒΟΣ

ΜΑΝΝΑ

ΓΙΟΣ

Σκηνικά:

Οι κουΐντες είναι γυμνές από στολίδια, βαμμένες με γκριζο χρώμα. Υπάρχει ένας μακρόστενος κύβος στην δεξιά πλευρά και διάφοροι άλλοι σκόρπιοι σε διάφορα σημεία στην σκηνή. Από την μέση κρέμεται μια κουΐντα όπου θα βαφτούν διάφορα σχέδια κατά την διάρκεια του έργου. Στην αριστερή μεριά είναι ζωγραφισμένες με άσπρη μπογιά οριζόντιες και κάθετες γραμμές έτσι ώστε να δίνουν την εντύπωση παράθυρου φυλακής.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Μπαίνει ο Γέρος που τον υποβαστάζει η γυναίκα. Προχωρούν σιγά. Η γυναίκα τον βοηθά να ξαπλώσει στον μακρόστενο κύβο. Ακολουθεί με σκυμμένο κεφάλι ο Μεσήλικας. Στηρίζεται αμέσως στον πρώτο κύβο που βρίσκει μπροστά του. Μετά κάθεται ακουμπώντας σ' αυτόν την πλάτη του. Γεμάτος ένταση μπαίνει ο Άντρας που βηματίζει σχεδόν αθόρυβα πάνω κάτω. Τον ακολουθεί κάπως πιο ήρεμα ο Νέος. Ο Έφηβος μπαίνει με απόλυτη ηρεμία και αφού πλησιάσει τον Γέρο του χαϊδεύει το μέτωπο και κάθεται σε έναν κύβο κοντινό.

ΑΝΤΡΑΣ: Ξαφνικά βρέθηκα στον δρόμο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Γιατί λες ξαφνικά;

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί έτσι νοιώθω. Αισθάνομαι πως ξαφνικά βρέθηκα στον δρόμο.

- ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Έγινε η έκρηξη. Το ξαφνικά σου συνδέεται μ' αυτήν;
- ΑΝΤΡΑΣ: Η έκρηξη; Μπορεί. Δεν έχω συνειδητοποιήσει τίποτα ακόμα. Ποια έκρηξη;
- ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν ξέρω ποια έκρηξη, ξέρω μόνο πως μετά την έκρηξη βρέθηκα και γω στον δρόμο.
- ΝΕΟΣ: Νομίζω πως κι εγώ σαν να την αισθάνομαι ακόμα στο κορμί μου. Όμως σε είδα μπροστά μου. Να, εκεί στην καμπή του δρόμου περπάταγες.
- ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μας πέταξε με την δύναμή της στον δρόμο. (Παύση) Που τελειώμά της όπως φαίνεται έχει αυτό το πλάτωμα.
- ΑΝΤΡΑΣ: Για σταθείτε! Πώς μπορεί να μας ξεκόλλησε η έκρηξη από κάτω; Δεν θα το ξέραμε;
- ΕΦΗΒΟΣ: Δεν είναι υποχρεωτικό να θυμόμαστε. Η δύναμη που έκανε κάτι τέτοιο πιθανόν να πέτυχε κι αυτό.
- ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Σωστά, μπορεί να μην θυμόμαστε τίποτα από τα πριν. Τίποτα απολύτως.
- ΑΝΤΡΑΣ: Πώς μπορεί; Πώς είναι δυνατόν;
- ΝΕΟΣ: Ίσως...
- ΑΝΤΡΑΣ: Δεν θέλω απάντηση που ν' αρχίζει από ίσως.
- ΝΕΟΣ: Μα μόνο υποθέσεις μπορώ να κάνω.
- ΑΝΤΡΑΣ: Να μιλήσει λοιπόν άλλος. Εσύ μικρέ, λέγε!
- ΕΦΗΒΟΣ: Βρέθηκα και γω στον δρόμο σαν ι εσάς. Αυτό είναι το μόνο χωρίς ίσως που μπορώ να πω.
- ΑΝΤΡΑΣ: (Στον Μεσήλικα) Εσύ τί λες;
- ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Επιπλέον ήταν κι η έκρηξη. (Παύση) Κάτι είναι και αυτή.
- ΑΝΤΡΑΣ: Καλά, κάτι είναι κι αυτή, όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί κάτι μου θυμίζει. Ποιος άλλος είναι εδώ;
- ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ένας γέρος και μια γυναίκα.
- ΑΝΤΡΑΣ: Ωραία. Γέρο σε θυμάμαι, εσύ περπάταγες κάτι λίγο πιο μπροστά. Για πες μας για την έκρηξη.
- ΓΕΡΟΣ: Η έκρηξη ήταν το ξεκίνημα. Ξεπετάχτηκε ο χρόνος από την αιωνιότητα, ο χώρος απ' το διάστημα κι η ύπαρξη απ' τον θεό.
- ΑΝΤΡΑΣ: Το λάθος ήταν δικό μου. Δεν έπρεπε να σε ρωτήσω.
- ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ο χρόνος από την αιωνιότητα, ο χώρος απ' το διάστημα και η ύπαρξη απ' τον θεό!

ΝΕΟΣ: Ωραία λόγια, μα τα λόγια τέτοια στιγμή δεν φτάνουν.

ΑΝΤΡΑΣ: Σωστά, χρειαζόμαστε το συνειδητοποιημένο γεγονός.
Μόνο αυτό θα μας οδηγήσει στις απαντήσεις.

ΕΦΗΒΟΣ: Είναι τόσα λίγα τα γεγονότα απ' την αρχή μέχρι τώρα που νομίζω πως πρέπει να δούμε και μερικά ίσως.

ΑΝΤΡΑΣ: Τα ίσως του γέρου; Μα είναι ίσως αυτά;

ΕΦΗΒΟΣ: Ίσως.

ΝΕΟΣ: Παίζουμε με τις λέξεις. Ας ψάξουμε να βρούμε ένα άλλο ίσως.

ΕΦΗΒΟΣ: Καλύτερα να δούμε τα γιατί.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ο μικρός είτε κάτι πολύ σοβαρό. Το γιατί βρισκόμαστε είναι πολύ σημαντικότερο από τα ίσως. Κι ένα σοβαρό πρώτο γιατί είναι γιατί βρισκόμαστε εδώ πετάμενοι από την έκρηξη.

ΝΕΟΣ: Πεταμένοι;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Πεταμένοι, διωγμένοι, σπρωγμένοι, εξόριστοι, θες τίποτα άλλο; Έχει σημασία;

ΝΕΟΣ: Ηρέμησε. Δεν υπάρχει λόγος να φωνάζεις.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα μια φωνάζεις για τις λέξεις κι αμέσως μετά δίνεις σημασία στην ακριβή τους έννοια.

ΝΕΟΣ: Εε, και είναι λόγος αυτός για να φωνάζεις;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Καλά, εντάξει δεν φωνάζω. Πες μου τώρα γιατί βρισκόμαστε εδώ.

ΝΕΟΣ: Για μισό λεπτό, δεν είπα πως ξέρω την απάντηση.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι όμως είναι μια πολύ αξιόλογη ερώτηση. Γιατί βρισκόμαστε εδώ;

ΕΦΗΒΟΣ: Τι εννοείς μ' αυτό;

ΑΝΤΡΑΣ: Με ποιο μωρέ μικρέ;

ΕΦΗΒΟΣ: Το γιατί βρισκόμαστε εδώ έχει δύο σημασίες. Γιατί βρισκόμαστε εδώ σε σχέση με τον λόγο και ακόμα γιατί βρισκόμαστε εδώ κι όχι αλλού.

ΝΕΟΣ: Μα νομίζω ότι η ερώτηση αφορά τον λόγο που είμαστε εδώ.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εγώ μ' αυτήν την έννοια το είπα.

ΕΦΗΒΟΣ: Μ' αυτήν ή με την άλλη, εγώ απάντηση δεν μπορώ να δώσω.

ΑΝΤΡΑΣ: Τί φαγώθηκες τότε με τις διευκρινήσεις; (Παύση) Πάντως ούτε κι γω μπορώ ν' απαντήσω. Κανείς άλλος; (Παύση) Μάλιστα, πολύ ωραία!

ΝΕΟΣ: Γιατί δεν φεύγουμε τότε;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εγώ δεν πάω πουθενά. Εδώ θάρθει.

ΝΕΟΣ: Θάρθει; Ποιος θάρθει;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ποιος θάρθει; Είπα εγώ τίποτα;

ΑΝΤΡΑΣ: Και βέβαια είπες. Είπες «Εδώ θάρθει».

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν το κατάλαβα. Ασυναίσθητα.

ΝΕΟΣ: Ούτε κι γω θέλω να φύγω. Στον δρόμο μια στιγμή κουράστηκα αλλά ήξερα πως δεν έπρεπε να σταματήσω. Κάτι μου 'λεγε πως έπρεπε να φτάσω εδώ.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εδώ φτάσαμε όλοι. Κι εδώ θάρθει όταν φτάσει η στιγμή. (Παύση) Αρχίζω να πιστεύω πως πραγματικά κάτι θάρθει.

ΝΕΟΣ: Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο. Πώς σε λένε;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν έχω όνομα. Είμαι μάλλον μια κατάσταση. (Παύση) Όλοι μας είμαστε καταστάσεις. (Πετάγεται τρομαγμένος) Καταστάσεις!

ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ πάντως προτού γίνω κατάσταση, προτού νοιώσω πως με πονάνε τα κόκαλά μου, θέλω να φτάσω ψηλά, καταλάβετε; Να φτάσω ψηλά!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Να φτάσεις ψηλά; Δεν βλέπεις πως εγώ είμαι το αυριό σου; Μα σταμάτα να πηγαينوέρχεσαι!

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ; Μα είσαι ένας κοινός άνθρωπος. Εγώ δεν ξεκίνησα την ζωή μου για να καταλήξω σε μια κοινοτυπία. Θέλω τα πάντα. Κατάλαβες ανθρώπάκο μου; Θέλω τα πάντα!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εγώ πάλι θέλω ένα σπίτι. Ένα σπιτάκι ίσα ίσα για να μην πεθάνω σαν εκείνο τον γέρο κάπου στον δρόμο ολομόναχος, σε ένα ξυλοκρέβατο.

ΑΝΤΡΑΣ: (Ειρωνικά) Ένα σπίτι! Τι μπορεί να προσφέρει ένα σπίτι;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Σιγουριά.

ΑΝΤΡΑΣ: Υπάρχει σιγουριά μέσα σε τέσσερεις τοίχους;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εμένα μ' ενδιαφέρει να αισθάνομαι εγώ σιγουριά. Αν τώρα πραγματικά υπάρχει ή όχι δεν με σκοτίζει καθόλου φίλε μου. Μου αρκεί ο ίσκιος από τους τοίχους να πέφτει επάνω μου το καλοκαίρι ώστε ο ήλιος να μην με χτυπάει κατακέφαλα. Και τον χειμώνα η βροχή να μην πλένει το πετσί μου με την υπομονή της. Κατάλαβες;

ΑΝΤΡΑΣ: Ελπίζω να μην καταντήσω σαν και σένα να φτιάχνω ψεύτικους τοίχους για να κλείνω απ' έξω τους αληθινούς μου φόβους, γιατί ο ήλιος κι η βροχή δεν είναι η αλήθεια. Νοιώθεις ασφάλεια εκεί μέσα, αλλά αυτήν την ηττοπάθεια όμως εγώ δεν την έχω μέσα μου και ούτε θ' αφήσω ποτέ να κυλίσει στις φλέβες μου.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα σου είπα πως εγώ είμαι το αύριό σου. Αυτή σου η βιασύνη, αυτή η εκδήλωση μιας απέχθειας σου για μένα, ίσως ακόμα και η τάση σου για κατάκτηση έχει μόνο ένα τέλος. Ψεύτικους τοίχους ίδιους με τους δικούς μου. (Παύση) Δεν ακούς ε;

ΑΝΤΡΑΣ: Τι μου λες τώρα! Σου 'ρθε πως είμαστε καταστάσεις και φαγώθηκες πως ο ένας έρχεται μετά τον άλλο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εγώ δεν είπα κάτι τέτοιο.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν το 'πες βέβαια γιατί φοβάσαι. Όμως αυτό άφησες να νοηθεί.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εσύ το 'πες. Εγώ θέλω το σπίτι μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Ο κόσμος δεν μπορεί να κλειστεί σε ένα κουτί που εσύ με τόση μετριοτήτα ονομάζεις σπίτι. Αλλοίμονο τότε στον κακό-μυρο άνθρωπο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Καημένε, ο κόσμος έτσι που τον βλέπω εγώ δεν έχει τέλος για να φτάσεις. Θα 'θελες εκεί στην άκρη του να στήσεις την σημαία σου έ; Ο κόσμος όμως είναι ατέλειωτος. Πρέπει λοιπόν να καταλάβεις πως η τελική μάχη γίνεται μέσα στους τέσσερις τοίχους που εσύ περιφρονητικά βάφτισες κουτί.

ΓΕΡΟΣ: Λάθος.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Τι είπε αυτός; Μου φάνηκε πως μίλησε ή μπας και έκανα λάθος;

ΕΦΗΒΟΣ: Είπε «Λάθος».

ΓΕΡΟΣ: Η τελική μάχη γίνεται μέσα στα κεφάλια σας.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ας πάμε πιο κοντά ν' ακούσουμε καλύτερα γιατί πολύ ξεπνεμένους δείχνει ο γέρος. (Πλησιάζουν)

ΓΕΡΟΣ: Αφήστε με ν' ανασάνω, μην μου κόβεται τον αέρα! (Τραβιούνται) Αφήστε με ν' ανασάνω!

ΝΕΟΣ: Δεν σε κρατάμε, είσαι ελεύθερος ακόμα και να πεθάνεις.

ΓΕΡΟΣ: Με κρατάτε! Με κρατάτε! Είμαστε όλοι ένα. (Παύση) Το πιο δύσκολο είναι να πεις ποιος ζει, ποιος υπάρχει.

ΑΝΤΡΑΣ: Άρχισε τις παλαβομάρες. Σίγουρα θάνατι τα τελευταία του.

ΓΕΡΟΣ: Κάθε άλλο, αλλά κι αν είναι τα τελευταία μου να είσαι σίγουρος πως όλα αυτά που λέω είναι ξεκάθαρα. Είμαστε όλοι μας ένας άνθρωπος. (Πιο δυνατά) Μια ύπαρξη!

ΝΕΟΣ: (Ειρωνικά) Ένας κι ο ίδιος άνθρωπος.

ΑΝΤΡΑΣ: Μια ύπαρξη!

ΓΕΡΟΣ: Και αυτή εκεί κάτω είναι η θηλυκότητα, το γυναικείο στοιχείο που πάντα βρίσκεται μέσα μας ή γύρω μας.

ΝΕΟΣ: Μάλιστα, τώρα τα πιάσαμε τα λεφτά μας. Για να μιλάει ο γέρος για θηλυκά σίγουρα ξεμωράθηκε.

ΑΝΤΡΑΣ: Κουταμάρες, εγώ δεν νοιώθω μέσα μου καμιά θηλυκότητα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Καλά, καλά, αλλά πρέπει να παραδεχθείς πως υπάρχει γύρω μας. Μπορεί νάναι στην μορφή της μάνας, της κόρης ή της αδελφής. Αυτό δεν είναι κουταμάρα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ο γέρος όμως δεν είπε αυτό. Είπε και το άκουσα καλά πως η θηλυκότητα αυτή υπάρχει μέσα μας. Δεν τότε; Πες μου δεν τότε;

ΕΦΗΒΟΣ: Τότε.

ΑΝΤΡΑΣ: Ορίστε λοιπόν. Έε εγώ ξαναλέω πως μέσα μου δεν έχω καμιά θηλυκότητα.

ΝΕΟΣ: Ίσως όμως αν ανατρέξουμε στην εποχή που ο κόσμος γεννιόταν με παρθενογένεση, αν βέβαια γινόταν κάτι τέτοιο, να βρούμε ανθρώπους που είχαν και θηλυκότητα έντονη.

ΑΝΤΡΑΣ: Σύνελθε! Η παρθενογένεση γινόταν στα σκουλήκια μόνο. Και μόνο σαν σκουλήκι δεν αισθάνομαι. Μα γιατί να πάρω στα σοβαρά αυτό που είπε ο γέρος;

ΝΕΟΣ: Εγώ δεν επιμένω. Μην με κοιτάς εμένα!

ΑΝΤΡΑΣ: Και πού θες να κοιτάω; Μπορώ να συνεννοηθώ μαζί τους;

ΝΕΟΣ: Μην με κοιτάς έτσι. Ίσως κι εγώ να αισθάνομαι κάπως παράξενα. Δεν συμφωνώ μαζί τους αλλά τι είναι αυτό που μας πείθει πως έχουν άδικο;

ΑΝΤΡΑΣ: Ωραία, πολύ ωραία μάλιστα. Αρχίζεις και συ να παραλογίζεσαι. Γιατί να μην θέσουμε αλλιώς την ερώτηση «Τί είναι αυτό που μας πείθει πως έχουν δίκιο;»

ΝΕΟΣ: Τίποτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Το βλέπεις λοιπόν; Τίποτα! Και στην μια περίπτωση και στην άλλη. Μα δεν μου λες εσύ τί κάνεις εκεί κάτω;

ΕΦΗΒΟΣ: Σκέφτομαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Σκέφτεσαι; Καλό κι αυτό. Ο μικρός μας σκέφτεται. Και τι σκέφτεσαι παρακαλώ;

ΕΦΗΒΟΣ: Σκέφτομαι πως απ' αυτό που είπε ο γέρος, αν μια στάλα είναι αληθινό, τότε δεν αξίζει να μεγαλώσω άλλο.

ΑΝΤΡΑΣ: Για ποιο πράγμα ακριβώς μιλάς; Ανάθεμα αν σε καταλαβαίνω. Μίλα πιο συγκεκριμένα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Γιατί εκνευρίζεσαι; Φαντάζομαι ό,τι λέει για την συνύπαρξή μας. Αυτό δεν είπε ο γέρος πιο πριν; Αντιπροσωπεύουμε έναν άνθρωπο, αν μπορεί να διατυπωθεί έτσι, σε διάφορες φάσεις της ζωής του, σε διάφορες ηλικίες.

ΑΝΤΡΑΣ: Αυτά είναι παλαβομάρες κι ας τον να χτυπιέται τον γέρο. (Στον έφηβο) Εσύ όμως γιατί λες πως δεν θες να μεγαλώσεις; (Ο έφηβος δεν απαντά).

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Αν όμως είναι αλήθεια;

ΑΝΤΡΑΣ: Μα πως μπορεί να γίνεται; Πώς μπορεί;

ΝΕΟΣ: Δεν έχει σημασία το πως μπορεί να γίνεται. Σημασία έχει πως αν αυτό είναι αλήθεια τότε μόνο ένας απ' όλους μας είναι αυτός που ζει.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Αν δηλαδή ο γέρος είναι ο πραγματικός, ξαναλέω, αν παραδεχθούμε την θεωρία αυτή, τότε μόλις πεθάνει θα σβήσει η ενόραση που έχει του γύρω κόσμου. Δηλαδή εμείς θα σβήσουμε. (Δείχνει γύρω του) Θα χαθούμε!

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μου αρέσει καθόλου αυτή η θεωρία. Δεν μου πάει. Έχω να κατακτήσω τόσα πολλά ακόμα. (Δυνατά) Μ' ακούτε;

ΝΕΟΣ: Δεν είσαι ο μόνος, έχω κι γω κάμποσα να κάνω.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ησυχάστε. Κανένας δεν είναι έτοιμος για κάτι τέτοιο. Όμως δεν είναι κι απαραίτητο να λέμε πως ο γέρος είναι ο πραγματικός. Μπορεί κάποιος άλλος να υπάρχει κι ο γέρος να είναι ο φανταστικός.

ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ είμαι αυτός που υπάρχει. Εγώ. Αισθάνομαι γεμάτος ορμή, δύναμη, ενεργητικότητα.

ΝΕΟΣ: Και γω αισθάνομαι γεμάτος πορεία. Μ' ακούς; Γεμάτος πορεία ανεκπλήρωτη. Και αγώνα!

ΕΦΗΒΟΣ: Μετά με ρωτάτε γιατί δεν θέλω να μεγαλώσω! Γιατί σας λυπάμαι!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ορίστε. Μας λυπάται! Μήπως θα μπορούσες να μας πεις γιατί μας λυπάσαι; Σε παρακαλώ δηλαδή.

ΕΦΗΒΟΣ: Αξίζετε τόσο λίγο. Δίνετε τόσο φτωχή εικόνα που και μόνο η σκέψη πως μπορεί να καταντήσω σαν και σας, συγνώμη, να γίνω σαν και σας, μου φέρνει τάσεις αυτοκτονίας.

ΑΝΤΡΑΣ: Το μόνο που δεν περίμενα να ακούσω ήταν κάποιος να αυτο-απειλείται.

ΝΕΟΣ: Άσε τις παιδιάστικες πράξεις και σκέψεις μέχρι ν' αποφασίσουμε με ηρεμία ότι η σκέψη αυτή που διατυπώθηκε πιο πριν είναι λανθασμένη. Σε παρακαλώ λοιπόν να σκέφτεσαι καλύτερα το κάθε τι. Και να μην κάνεις τίποτα προτού το συζητάς με τους άλλους.

ΑΝΤΡΑΣ: Μωρέ δεν τον αφήνεις να κάνει τι θέλει!

ΝΕΟΣ: Όχι, όχι, γιατί κινδυνεύουμε. Φαντάσου, κινδυνεύουμε να αποδειχθεί ότι δεν υπάρχουμε καθόλου αν αυτοκτονήσει αυτός ο σαχλός. Το ίδιο ισχύει για όλους. Εντάξει;

ΑΝΤΡΑΣ: (Σιγά) Μην τον λες σαχλό τότε. Καλόπιασέ τον μέχρι να πεθάνει ο γέρος και μετά βλέπουμε, αν στέκει η θεωρία τότε θα τα δούμε όλα καθαρά.

ΓΕΡΟΣ: Εγώ μπορεί να θέλω να πεθάνω αλλά δεν σημαίνει και πως μπορώ. Ο θάνατος δεν είναι κάτι το φανταστικό. Για να συμβεί πρέπει ο πραγματικός από μας να διώξει όλους τους άλλους, να τους καταπιεί, ν' ανοίξει τις καταβόθρες του μυαλού του και να τους καταποντίσει. Τότε θα μείνει μόνος. Μόνο τότε.

ΝΕΟΣ: Αν θέλετε να βρούμε πραγματικά την λύση, σωπάστε και να συγκεντρωθούμε για να τελειώνουμε μ' αυτήν την φάρσα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Όχι, όχι! Αυτό δεν μ' αρέσει καθόλου. Ας υπάρχουμε έτσι για λίγο. Ας γνωριστούμε. Δεν πειράζει να είμαστε έτσι, για λίγο, έ;

ΑΝΤΡΑΣ: Ας είναι. Ας περιμένουμε. Εντωμεταξύ αν πεθάνει ο γέρος θα μπορέσουμε να βγάλουμε και ορισμένα συμπεράσματα για την, πως την είπε; Ενύπαρξη; Χωρίς να καταφεύγουμε σε ακραίες λύσεις.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Πρέπει να βρούμε κάτι να κάνουμε μέχρι να πεθάνει αυτός. Σαν άμυνα το λέω, έτσι; Έε συ μην μένεις έτσι σιωπηλός.

Να σου λείπει η αυτοσυγκέντρωση, είπαμε κάτι. Όλοι συμφωνήσαμε να περιμένουμε, όχι ζαβολιές. Όχι ζαβολιές!

ΑΝΤΡΑΣ: Εδώ, εμένα κοιτάτε. Εμένα. Λοιπόν μ' ακούτε όλοι; Όλοι θα μιλάνε υποχρεωτικά για να μην έχουμε τίποτα μπλεξίματα κατά λάθος. Συμφωνείτε; (Σιωπή)

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Δείχνει την γυναίκα) Αυτή δεν μίλησε καθόλου, αυτή δεν μίλησε καθόλου!

ΑΝΤΡΑΣ: Γυναίκα μίλα αμέσως.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι να πω;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Βρε πες ότι θέλεις, φτάνει να μιλάς. Σιγά μην προσέχουμε τις σοφίες σου.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ξέρω να μοιρολογώ. Να πω ένα μοιρολόι;

ΑΝΤΡΑΣ: Γυναίκες! Περίμενα τίποτα καλύτερο να μου πεις; Όχι. Μοιρολόγια λοιπόν τον γέρο. Μοιρολόγια τον μπας και μας αδειάσει την γωνιά πιο γρήγορα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: (Πλησιάζει τον γέρο) «Κοιμήσου κανακάρη μου και γω σε νανουρίζω».

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Για τ' όνομα του θεού! Θα μας τρελάνεις. Αυτό είναι νανούρισμα.

ΕΦΗΒΟΣ: Και σε τι διαφέρει το νανούρισμα από το μοιρολόι; Μήπως κι ο ύπνος δεν είναι μια κατάσταση ανυπαρξίας;

ΑΝΤΡΑΣ: Αρκεί να τα βλέπεις από διαφορετική γωνία το κάθε ένα και να μην θέλεις να συγκρίνεις τα συμπεράσματά τους γιατί τότε βράσε ρύζι.

ΓΕΡΟΣ: Ανυπαρξία είναι όλα όσα κλείνονται στο πριν και στο μετά από σένα.

ΝΕΟΣ: Αυτό ισχύει μόνο για την έννοια της ανυπαρξίας που δίνεται από την ατομιστική άποψη.

ΓΕΡΟΣ: Μ' αυτό δεν θέλατε ν' ακούσετε;

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, κι είναι σωστό. Όλα γίνανε μόνο για να 'ρθεις εσύ. Το κέντρο τους είσαι εσύ. Σε υποδέχτηκαν και μετά απ' το δικό σου σβήσιμο περνάν κι αυτά στην ανυπαρξία.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και γιατί;

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί για σένα είναι ανύπαρκτα. Για σένα δεν υπάρχουν. Γιατί λοιπόν να μην είναι και πραγματικά ανύπαρκτα μια που λείπει εσύ, το κέντρο τους;

ΝΕΟΣ: Αυτή η άποψη παρ' όλη την αδυναμία της, μου αρέσει.

ΑΝΤΡΑΣ: Και σε μένα. Ταιριάζει τόσο πολύ στην προσωπικότητά μου.

Μότο «Εγώ είμαι το ΠΑΝ».

ΓΕΡΟΣ: Μόνο που παρά είναι αδύνατη, τόσο που δεν μπορεί να σταθεί ούτε δευτερόλεπτο.

ΑΝΤΡΑΣ: Μπα, και γιατί δεν μπορεί;

ΓΕΡΟΣ: Γιατί απλούστατα απ' αυτήν λείπει η πάλη, το ανέβασμα. Με μια τροπολογία ίσως θα μπορούσε να σταθεί για λίγο.

ΕΦΗΒΟΣ: Θεέ μου, μα σταμάτα να τους λες τέτοια γιατί σαν ανόητα πλάσματα, μετά συζητάνε χωρίς θέμα. Υποστηρίζουν απόψεις χωρίς επιχειρήματα. Πώς τα καταφέρνετε και κοροϊδεύετε έτσι τους εαυτούς σας;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Στον νέο και στον άντρα) Μην σας ενοχλεί ο τόνος του, είναι μια ηλικία που όλα πάνε ανάποδα. Όσο περνάει ο καιρός έρχεται η ηρεμία. Στην δικιά μου πια ηλικία έρχεται και η δυνατότητα για προσμονή.

ΕΦΗΒΟΣ: Δεν σταματάς και συ τις μωρολογίες;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Για σε παρακαλώ να μιλάς καλύτερα! Θα μπορούσα να είμαι πατέρας σου. Λοιπόν μίλα πιο ήρεμα και πιο ευγενικά.

ΕΦΗΒΟΣ: Κεραυνοβολήθηκα από την σοβαρότητα των επιχειρημάτων σου.

ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι αναιδέστατος. Πρέπει να σέβεσαι τον άλλο.

ΕΦΗΒΟΣ: (Ειρωνικά) Μα καλέ μου κύριε, εγώ αντιμετωπίζω την περίπτωση να 'μαστε όλοι το ίδιο πρόσωπο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Αν όμως αυτό ισχύει τότε θα μπορούσα νεαρέ μου...

ΕΦΗΒΟΣ: Θα... θα... Εσείς οι μεγάλοι όλο το "θα" χρησιμοποιείτε. Εγώ δέχομαι προσωρινά την λύση της ομούπαρξιας και λέω ότι θέλω. Είναι ένας από τους κανόνες του παιχνιδιού. Μήπως έχεις αντίρρηση;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Όχι.

ΕΦΗΒΟΣ: Έχω κάθε δικαίωμα λοιπόν να κρίνω τον εαυτό μου. Καταβάλω δε προσπάθειες να τον κρίνω σωστά.

ΓΕΡΟΣ: Κρίνω θα πει γνωρίζω και ξαναβλέπω τα αδύνατα σημεία, και τα δυνατά βέβαια, με σκοπό να βγάλω συμπεράσματα. Εσύ δεν έχεις όμως γνωρίσει. Απλώς βλέπεις και βρίσκεις πως κάτι δεν σου αρέσει.

ΕΦΗΒΟΣ: Και λοιπόν; Πρέπει να τα δεχτώ όλα χωρίς κρίση;

ΓΕΡΟΣ: Όχι. (Παύση) Άλλαξε εσύ πορεία κι όλοι αυτοί θα γίνουν διαφορετικοί. Κάθε μικρή σου αλλαγή θα φαίνεται σ' αυτούς σαν μια μεγάλη αλλαγή.

ΑΝΤΡΑΣ: Τον ακούτε; Τον ακούτε; Ο γέρος μας ξαναζωντάνευσε!

ΝΕΟΣ: Δεν καταλαβαίνεις, είναι που βρέθηκε κοντά του η γυναίκα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Για να ακριβολογούμε, μια μεσόκοπη γυναίκα.

ΕΦΗΒΟΣ: Τρελάθηκες; Αυτή είναι ή κορίτσι ή κοπέλα, αλλά όχι και μεσόκοπη.

ΝΕΟΣ: Όχι βρε και κορίτσι, καμιά 25αριά χρόνων θάναι.

ΑΝΤΡΑΣ: Είναι 30 κι αυτά που λέτε τα βρίσκω ένα χοντροκομμένο αστείο

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα...

ΓΕΡΟΣ: Σταθείτε! Δεν βλέπετε πως είναι και 16 και 25 και 30 και 45 ακόμα και 65;

ΑΝΤΡΑΣ: Έε, στα σωστά ο γέρος παλάβωσε. Αυτό δεν το βλέπουμε λοιπόν παππού. Γυναίκα πόσων χρονών είσαι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν ξέρω.

ΝΕΟΣ: Τι θα πει δεν ξέρω. Είσαι νέα ή γριά; Αυτό πιστεύω να το ξέρεις.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τίποτα δεν ξέρω. Ποτέ μου δεν συλλογίστηκα κάτι τέτοιο. Εσύ πόσο είσαι;

ΝΕΟΣ: Εγώ; Δεν με βλέπεις; Είμαι ένας νέος άντρας.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εγώ σε βλέπω.

ΑΝΤΡΑΣ: Σταθείτε! Σταθείτε! Εσείς είσαστε συνεννοημένοι για να με τρελάνετε!

ΓΕΡΟΣ: Μα θα 'θελα να ξέρω, δεν βλέπετε λοιπόν πως εγώ έχω δίκιο; Είναι τόσο απλό. Αυτό το πλάσμα είναι για τον καθένα μας και μια διαφορετική γυναίκα.

ΕΦΗΒΟΣ: Φοβάμαι πως τα δεδομένα δημιουργούν μια θέση που ενισχύει την άποψη του γέρου.

ΝΕΟΣ: Αρχίζω να μην αισθάνομαι καθόλου άνετα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ηρεμήστε. Δεν υπάρχει λόγος να χάνουμε την αυτοκυριαρχία μας. Εξάλλου έχουμε κάνει μια συμφωνία που όλους ανεξαιρέτως μας συμφέρει. Ας μην πανικοβαλλόμαστε λοιπόν.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Φοβισμένα) Μήπως μόνο αυτή υπάρχει και γι' αυτό

- έχει και την δυνατότητα ν' αλλάζει εικόνα για τον καθένα μας;
ΝΕΟΣ: Μπα, αυτό μάλιστα νομίζω πως βεβαιώνει το ότι αποκλείεται αυτή να υπάρχει σαν βάση.
ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ναι αλλά συγχρόνως όμως αποκλείεται να υπάρχουμε κι εμείς.
ΝΕΟΣ: Γιατί;
ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Γιατί αυτή δεν υπάρχει. Ή κάτι άλλο συμβαίνει. Μήπως υπάρχει;
ΑΝΤΡΑΣ: Αποκλείεται. Αυτή ούτε καν σκέφτεται. Αυτή δεν μπορεί, δεν είναι δυνατόν να σκέφτεται.
ΕΦΗΒΟΣ: Και τί σε κάνει να πιστεύεις πως για να υπάρχουν σαν πλάσμα πρέπει και να σκέφτεσαι;
ΑΝΤΡΑΣ: Πάρτο αλλιώτικα. Πες μου κάτι που να υπάρχει σαν πλάσμα και να μην σκέφτεται.
ΕΦΗΒΟΣ: Εσύ να μου πεις κάτι που υπάρχει και σκέφτεται έξω από τα ανθρώπινα πλάσματα.
ΑΝΤΡΑΣ: Μα... τα... όλα αυτά γύρω μας.
ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Γύρω μας δεν βλέπω τίποτα. Βλέπεις εσύ τίποτα;
ΑΝΤΡΑΣ: (Κατεβάζει το κεφάλι του) Όχι. (Σιωπή) Τα πουλιά όμως, τα λουλούδια πού είναι;
ΓΕΡΟΣ: Πανικοβλήθηκε κι αλλάζει θέμα.
ΝΕΟΣ: Σταμάτα! (Κοιτά γύρω του) Δεν βλέπω τίποτα, τίποτα!
ΓΕΡΟΣ: Εγώ βλέπω.
ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Κι εγώ βλέπω. Να, εκεί πέρα είναι ένα παράθυρο με κάτι κάγκελα.
ΑΝΤΡΑΣ: Δεν σταματάς και συ; Άρχισες να λες ότι θέλεις
ΝΕΟΣ: Δεν έχεις δίκιο, σωστά μίλησε. Δεν βλέπεις το παράθυρο; Να κοιτάξουμε απ' αυτό λοιπόν. Νομίζω πως έτσι θα δούμε και τα πουλιά και τα λουλούδια. Εδώ μέσα δεν υπάρχει τίποτα. Εκεί όμως; (Ο άντρας τρέχει στο παράθυρο).
ΑΝΤΡΑΣ: Και εκεί έξω είναι ακριβώς όπως εδώ μέσα.
ΝΕΟΣ: Τίποτα;
ΑΝΤΡΑΣ: Τίποτα! (Σιωπή)
ΕΦΗΒΟΣ: Ακούστε με, κάνω μια σκέψη. Εκεί έξω όχι πως δεν υπάρχει τίποτα, αλλά εσύ δεν βλέπεις τίποτα γιατί απλούστατα δεν υπάρχεις. Αν τώρα περάσουμε όλοι μας ένας ένας από το παράθυρο

και μετά πούμε στους άλλους τι έχουμε δει, θα δούμε ποιος απ' όλους μας υπάρχει.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Πετάγεται ορθός) Εγώ δεν πάω, δεν πάω. Προτιμώ να υπάρχω έτσι παρά να μην υπάρχω καθόλου.

ΕΦΗΒΟΣ: Εγώ θα πάω. Προτιμώ να ξέρω. (Πλησιάζει το παράθυρο και κοιτάει. Χαμογελάει) Βλέπω πως κι εκεί έξω είναι όπως κι εδώ μέσα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ορίστε λοιπόν που και εσύ δεν υπάρχεις. Ορίστε!

ΕΦΗΒΟΣ: Ξεχνάς κάτι, εγώ δεν είπα πως εδώ μέσα δεν βλέπω τίποτα. Το 'πα;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν είναι τίμιο να κρύβουμε ο ένας τις σκέψεις του από τον άλλο. Αν μάλιστα είμαστε και ένα πρόσωπο πρέπει να 'μαστε εντελώς τίμιοι.

ΓΕΡΟΣ: Πήγαινε εσύ γυναίκα. Πάντα ήσουνα πιο δυνατή στο να βλέπεις την πραγματικότητα. Πες μας λοιπόν σε παρακαλώ τί βλέπεις για να τελειώσει αυτό το θέμα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: (Προχωρά στο παράθυρο) Βλέπω σκοτάδι. Μα να εκεί μακριά βλέπω κάτι σαν φως.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Φως! Σαν τί φως είναι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν ξέρω, είναι από τόσο μακριά αυτό το φως. Πώς μπορώ να ξεχωρίσω σαν τί φως νάναι;

ΝΕΟΣ: Γυναίκα πες μας μόνο αν είναι σαν κεριό ή σαν αστέρι. Κατάλαβες;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι, δεν είναι κάτι τέτοιο. Είναι σαν μια μακρινή ματιά.

ΑΝΤΡΑΣ: Γυναίκα σταμάτα! Σταμάτα! Όλο παράξενα πράγματα μας λες.

ΝΕΟΣ: Μόλις ανοίξεις το στόμα σου, μπλεκόμαστε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μου είπατε να σας πως τι βλέπω. Σας το 'πα.

ΑΝΤΡΑΣ: Είπες σαν ματιά. Μα η ματιά δεν έχει λάμψη.

ΝΕΟΣ: Βέβαια, η ματιά δεν έχει λάμψη.

ΓΕΡΟΣ: Έχει όμως το συναίσθημα. Αυτό είναι ίσως που ακτινοβολεί. (Βήχει) Έτσι λοιπόν ξέρουμε πως έξω από το παράθυρο μας υπάρχει κάτι που μπορεί να αισθάνεται.

ΝΕΟΣ: Η λάμψη είναι αυτό που αισθάνεται;

ΓΕΡΟΣ: Όχι παιδί μου.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Αυτό που πιθανόν να αισθάνεται εκεί έξω γέρο πρέπει

νάνα και κάτι που υπάρχει, κάτι που φαίνεται. Δεν μπορεί να υπάρχει κάτι που νάχει μόνο καθαρή αισθησιακή έννοια.

ΑΝΤΡΑΣ: Ανεβάζετε σε πολύ θεωρητικά επίπεδα τα δεδομένα ενός καθαρά απλού προβλήματος. Υπάρχει ή δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω;

ΕΦΗΒΟΣ: Το θεωρείς εύκολο ν' απαντήσεις και γι' αυτό υποβάλλεις κατά αυτόν τον τρόπο την ερώτηση. Ξεχνάς όμως να καθορίσεις τα στοιχεία στο πρόβλημα. Η λέξη τίποτα δεν σημαίνει και τίποτα. Η δικαιοσύνη, η ελευθερία δεν είναι κάτι;

ΑΝΤΡΑΣ: (Εκνευρισμένα) Αυτά δεν είναι έννοιες που μας απασχολούν.

ΕΦΗΒΟΣ: Μήπως μπορείς να μας καθορίσεις τις έννοιες που υποτίθεται μας απασχολούν;

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, εκεί έξω ή ακόμα και εδώ μέσα, υπάρχουν λουλούδια ή πουλιά;

ΕΦΗΒΟΣ: Και γιατί όχι και ελευθερία;

ΓΕΡΟΣ: Ελευθερία μόνο; Ισοτιμία, ανθρωπισμός; Αλλά μπας και νομίζετε πως μπορείτε να τα συνειδητοποιήσετε με το ανατρέξετε τον ορίζοντα με την ματιά σας;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα τώρα τι κάνεις; Τον έξυπνο παριστάνεις;

ΓΕΡΟΣ: Δεν έχω τέτοια πρόθεση, μείνε ήσυχος. Μόνο να, δεν μπορώ να δεχτώ πως τα μόνα που μπορούμε να δούμε ή καλύτερα ν' αντιληφθούμε είναι τα πουλιά και τα λουλούδια.

ΑΝΤΡΑΣ: Και τί μπορούμε να δούμε; Τί άλλο θέλω να πω.

ΕΦΗΒΟΣ: Την καλοσύνη. Δεν έχει τύχει να δεις ποτέ σου κανέναν και να καταλάβεις αμέσως πως είναι ένα στοιχείο γεμάτο καλοσύνη.

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι τόσο εύκολα. Αν μου έλεγες αν είναι απατεώνας μάλιστα. Αυτούς τους μυρίζομαι με το πρώτο.

ΓΕΡΟΣ: Γιατί λοιπόν να μην βλέπεις και μόνη της την καλοσύνη ή την δικαιοσύνη όσο αφηρημένες κι αν φαίνονται;

ΝΕΟΣ: Γιατί απλούστατα ανήκουν στα συναισθήματα και στις ιδέες. Και χρειαζόμαστε άλλα όργανα για να δούμε, να συνειδητοποιήσουμε κάτι τέτοιο.

ΕΦΗΒΟΣ: Ή αυτά που έχουμε χωρίς να τα ξέρουμε, ή δεν τα έχουμε εξασκήσει.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Τέλος πάντων, ξεκινήσαμε από την ματιά και καταλήξαμε να μην ξέρουμε γιατί μιλάμε.

ΓΕΡΟΣ: Επειδή μιλάμε για συναισθήματα δεν σημαίνει πως δεν ξέρουμε γιατί μιλάμε.

ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ συμφωνώ με τούτον. (Δείχνει τον μεσήλικα) Ο κόσμος μας είναι πραγματικός. Έχει λουλούδια και πουλιά.

ΝΕΟΣ: Πούντα;

ΑΝΤΡΑΣ: Πούντα; Ρωτάς που είναι; Εδώ μέσα δεν υπάρχουν. Είναι τόσο μα τόσο απλό.

ΕΦΗΒΟΣ: Τί σε πείθει πως υπάρχουν εκεί έξω αφού από το παράθυρο δεν είδες τίποτα;

ΑΝΤΡΑΣ: Το γεγονός πως ξέρω πως υπάρχουν. Αυτό και μόνο μου φτάνει.

ΕΦΗΒΟΣ: Με δεδομένα μόνο αυτά που αποδεικνύονται από τις αισθήσεις σου όλοι σου οι ισχυρισμοί στερούνται αποδείξεων. Το ότι έχεις το αίσθημα πως τα γνωρίζεις δεν τους δίνει και υπόσταση.

ΑΝΤΡΑΣ: Κουραφέξαλα και σοφιστείες. Ματιές που φαίνονται και λουλούδια που όλοι ξέρουμε, όλοι μας έχουμε μυρίσει αλλά κανένας δεν είδε. Μα είναι σοβαρά πράγματα αυτά;

ΝΕΟΣ: Όλοι ξέρουμε αλλά κανείς...

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Σς, κάτι παράξενο πρέπει να υπάρχει. Μια σκέψη μου περνά από το μυαλό, μήπως αυτός που υπάρχει, ο ένας δεν έχει μάτια;

ΑΝΤΡΑΣ: (Πετάγεται έξαλλος) Σας βαρέθηκα. Φεύγω.

ΓΕΡΟΣ: Φύγε, αν και δεν πρόκειται να πας πουθενά κατά την φτωχή μου γνώμη.

ΑΝΤΡΑΣ: Και γιατί; Μήπως εσύ θα με κρατήσεις;

ΓΕΡΟΣ: Εγώ; Ούτε την δύναμη ούτε την θέληση έχω για κάτι τέτοιο.

ΝΕΟΣ: Τότε;

ΓΕΡΟΣ: Έξω δεν υπάρχει τίποτα. Εδώ μέσα δεν υπάρχει πάλι τίποτα. Αυτό εξισώσει τα πάντα. Όλοι τούτοι οι χώροι είναι ένας, αυτός εδώ. Όπου κι αν πας λοιπόν θα βρίσκεσαι εδώ. Δεν υπάρχει τρόπος να δρατετευσεις από τον χώρο αυτό όσο κι αν θες.

ΝΕΟΣ: Με αυτά που λες μου δημιουργείται το συναίσθημα του παράλογα λογικού.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Πετάγεται και αρπάζει την γυναίκα ταρακουνώντας την) Η γυναίκα έχει να μιλήσει τόση ώρα! Τόση ώρα! Τόση ώρα!

ΑΝΤΡΑΣ: Μίλα που να σε πάρει ο διάβολος, μίλα γιατί εδώ μέσα βασιλεύει η παραφροσύνη.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μην με τραβολογάς. Σταμάτα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Συγγνώμη.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν ξέρω τι να πω.

ΝΕΟΣ: Πες μας την γνώμη σου για αυτά.

ΓΥΝΑΙΚΑ: (Απορημένα) Για ποια;

ΑΝΤΡΑΣ: Γι αυτά που λέγαμε. Άκου για ποια!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν πρόσεχα τί λέγατε. Σκεφτόμουνα άλλα πράγματα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Φοβισμένα) Μήπως θα μπορούσες να μας πεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι γιατί θα γελάσετε.

ΝΕΟΣ: Πες μας και σου ορκίζομαι πως δεν θα γελάσουμε. Εγώ τουλάχιστον αποκλείεται. Σου ορκίζομαι πως ότι κι αν μας πεις δεν πρόκειται να γελάσω.

ΕΦΗΒΟΣ: Έτσι όπως έχουμε γίνει δεν νομίζω νάχει κανείς όρεξη να γελάσει. Μίλα λοιπόν ελεύθερα. Εξάλλου, δεν βλέπεις; Ό,τι έχουμε πει μέχρι τώρα είναι για γέλια αλλά κανένας μας δεν γελάει.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σκεφτόμουνα πως πέρα από την ύπαρξη που λέτε εσείς, υπάρχει κι ο χρόνος.

ΓΕΡΟΣ: Αν βέβαια παραδεχθούμε πως είμαστε υπάρξεις, τότε ναι, αυτός σίγουρα υπάρχει και είναι κάτι που όλοι βλέπουμε με ευχαρίστηση μάλιστα στους άλλους.

ΕΦΗΒΟΣ: Γυναίκα έχεις δίκιο, το πρώτο στοιχείο είναι ο χρόνος. Αναμφισβήτητα, και το δεύτερο ο χώρος. Το τρίτο και πιο βασικό ο σκοπός.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Από πού ξεφύτρωσε ο χώρος στην μέση;

ΑΝΤΡΑΣ: (Μιμείται τον έφηβο) Το τρίτο και πιο βασικό ο σκοπός. Όλο το τρίτο και βασικό είσαι. Δεν έχεις ξυπνήσει ακόμα και μιλάς για βασικά προβλήματα και ουτοπικά συναισθήματα.

ΝΕΟΣ: Άφησέ τον, είναι παιδί. Γιατί του μιλάς έτσι; Δεν χρειάζεται με το παραμικρό ν' αρπάζεσαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Μα δεν τον ακούς; Όλο το τρίτο και βασικό είναι.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εμένα το μόνο που με απασχολεί είναι ο χρόνος. Θα

‘θελα να μου πεις όμως γυναίκα γιατί βλέπεις τον χρόνο να υπάρχει πέρα από την ύπαρξη;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα δεν υπάρχει εξήγηση, έτσι.

ΓΕΡΟΣ: Είναι δύο πράγματα που δίνουν την αρνητική και την θετική έννοια μιας θέσης. Αλλά ίσως πρέπει να δούμε και την συνωνυμία που προκύπτει από την ανάλυση αυτή. (Παύση) Αν πάρεις την ύπαρξη καθαρή και τον χρόνο σαν πεπερασμένο έχεις αμέσως την αντίθεση. Όμως σε όλο τους το πλάτος είναι έννοιες καθαρά συνώνυμες.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Καταλαβαίνω την αντίθεση αλλά όχι και την συνωνυμία.

ΓΕΡΟΣ: Όταν και τα δύο ξεφεύγουν το ανθρώπινο μέτρο, για τούτον τον άνθρωπο που τα παρατηρεί, τί γίνεται; Η ύπαρξη είναι τεράστια. Ο χρόνος γίνεται αιώνιος. Κάθε υπαρκτό με την πεπερασμένη του χρονική διάρκεια γίνεται μηδέν μπροστά στο χρόνο. Έτσι μπροστά στο ξαφνικό μάκρος του χρόνου τα πάντα σβήνουν. Μένει ο χρόνος σκέτος, νεκρός, πράγμα που τον κάνει σχεδόν συνώνυμο με την ύπαρξη.

ΑΝΤΡΑΣ: Αρχίσαμε πάλι τις μωρολογίες. Γιατί δεν μιλάμε για τα λουλούδια και τα πουλιά; Θάθελα να έχω μια απάντηση για την ύπαρξή τους.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εμένα μ’ ενδιαφέρει κάτι που το ξεπεράσαμε πολύ γρήγορα. Το αν ο ένας είναι τυφλός. Αυτό.

ΝΕΟΣ: Μα σας βλέπω και με βλέπετε. Τί άλλο πρέπει να ξέρουμε για να πιστέψουμε ότι είμαστε ο καθένας μια ξεχωριστή ύπαρξη και οπωσδήποτε βρε αδελφέ πως έχουμε όλοι το φως μας;

ΓΕΡΟΣ: Επειδή αλληλοβλεπόμαστε σημαίνει για σένα πως δεν είμαστε τυφλοί; Και τί είναι αυτό που σε πείθει πως δεν είμαστε σκέψεις στο μυαλό κάποιου, που γνωρίζουν η μια την άλλη; (Σιωπή) Στέλνει αυτός την μια του σκέψη ν’ αντικρούσει την άλλη. (Σιωπή) Μπορεί νάμαστε ακόμα αντιδράσεις σε άγνωρους οργανικούς ερεθισμούς.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν υπάρχει χρώμα. Τα πάντα είναι τόσο αχρωμάτιστα. Παντού κυριαρχεί αυτό το γκριζόμαυρο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Τίποτα, τίποτα. Ο ένας είναι τυφλός. Μόνο αυτό τα εξηγεί όλα. Ο ένας είναι τυφλός.

ΓΕΡΟΣ: Συνάμα είναι και ανήμπορος. Μας ανέχεται χωρίς τίποτα απολύτως να κάνει. Μας δέχεται και δεν αντιδρά. Έπρεπε να είχαμε τελειώσει προ πολλού.

ΕΦΗΒΟΣ: Εκτός και αν μας κοροϊδεύει. Αν έχει συνειδητοποιήσει την εμφάνιση μας και περιμένει να γίνουμε κουραστικοί και τότε να ανοίξει τις καταβόθρες του νωπταίου μυαλού του και να μας εξαφανίσει.

ΑΝΤΡΑΣ: (Χειρονομεί έντονα) Σταματήστε! Έχουμε κάτι που μπορούμε να το αποδείξουμε, την διάσταση. Αυτό είναι σάρκα, κρέας. (Πιάνει τους γύρω του)

ΝΕΟΣ: Ναι, ναι, την διάσταση. Είμαστε αναμφίβολα διαστατοί. Έχει κανείς αντίρρηση;

ΕΦΗΒΟΣ: Μα αν ζούμε σε ονειρική κατάσταση τότε και η διάσταση είναι φαινομενική.

ΝΕΟΣ: Εσύ δεν μιλάγες πριν για τον χώρο;

ΕΦΗΒΟΣ: Ναι.

ΝΕΟΣ: Η διάσταση είναι νομίζω το μέτρο του χώρου. Δεν είναι;

ΕΦΗΒΟΣ: Ναι, αλλά μπορεί να είναι φαινομενική και η διάσταση.

ΑΝΤΡΑΣ: Αηδίες, σ' αυτήν την περίπτωση και ο χρόνος θα είναι φαινομενικός.

ΕΦΗΒΟΣ: Γιατί όχι;

ΓΕΡΟΣ: Τα πάντα είναι φαινομενικά και πρέπει προτού θεωρηθούν υπαρκτά να αποδειχθεί η σχέση που τα συνδέει με την ύπαρξη. Ίσως έτσι έπρεπε να ξεκινήσουμε απ' αλλού.

ΝΕΟΣ: Υπάρχει δηλαδή για σένα κάτι άλλο που πρέπει να το θεωρήσουμε αφετηρία;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Από πού; Από πού πρέπει να ξεκινήσουμε;

ΓΕΡΟΣ: (Δείχνει τον έφηβο) Από τον σκοπό. Χωρίς σκοπό τίποτα δεν στέκει.

ΕΦΗΒΟΣ: Και ποιος σκοπός μπορεί να υπάρχει σ' ένα όνειρο;

ΓΕΡΟΣ: Δεν ξέρεις; Μια λύτρωση, μια πορεία στον χώρο της ανυπαρξίας.

ΕΦΗΒΟΣ: Αν το όνειρο είναι η πορεία στον χώρο της ανυπαρξίας ποια είναι η πορεία στον χώρο του υπαρκτού;

ΓΕΡΟΣ: Δεν ξέρεις;

ΕΦΗΒΟΣ: Έχεις δίκιο, την απάντηση την ξέρω. Λέω κουταμάρες.

ΑΝΤΡΑΣ: Θα είχες την καλοσύνη να μας πεις την απάντηση;

ΕΦΗΒΟΣ: Είναι η ζωή.

ΓΕΡΟΣ: Πρέπει λοιπόν να ξεκινήσουμε απ' τον σκοπό. Πρέπει να προσδιορίσουμε τον σκοπό.

ΝΕΟΣ: Τον σκοπό ποιου πράγματος;

ΓΕΡΟΣ: Τον σκοπό της ύπαρξης ή της ανυπαρξίας. Μετά απ' τον σκοπό θα περάσουμε πιο εύκολα στο ποιό από τα δύο έχει πιο βάρος στην περίπτωση μας. Η ύπαρξη ή η ανυπαρξία.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ο σκοπός μπορεί εύκολα να γίνει υποκειμενικός.

ΝΕΟΣ: Τι θα πει πάλι αυτή η αρλούμπα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μην με ρωτάτε, λέω αυτά που σκέφτομαι χωρίς να βιάζω το μυαλό μου.

ΕΦΗΒΟΣ: Μιλά ασυνείδητα μα έχει δίκιο. Δεν είναι αρλούμπα αυτό που είπε. Ο σκοπός εύκολα μπαίνει στο προσωρινό. Ξεπερνιέται, βολεύεται με προσωρινές επιτεύξεις και σβήνει ακόμα και απ' την μνήμη. Δεν έχει επάνω του χαρακτηριστικά στοιχεία αντικειμενικότητας.

ΓΕΡΟΣ: Σ' αυτό πιστεύω πως έχεις δίκιο.

ΑΝΤΡΑΣ: Δηλαδή η αρχή μας πρέπει να κουβαλάει κάτι το αντικειμενικό;

ΕΦΗΒΟΣ: Ναι, η αρχή μας κουβαλάει κάτι το αντικειμενικό, μόνο που δεν νομίζω να μπορούμε να το δούμε τόσο εύκολα.

ΑΝΤΡΑΣ: Πως μπλέξαμε πάλι έτσι; Μιλάμε για την αρχή μας ή για κάποιο αντικείμενο ή κάτι έξω από μας που θα μας δώσει μια αρχή για συλλογισμούς;

ΕΦΗΒΟΣ: (Ειρωνικά) Έχεις δίκιο, μόνο που έτσι που ακούστηκε ήταν ένα πολύ προκλητικό παραστράτημα.

ΓΕΡΟΣ: Μην ειρωνεύεσαι. (Στον άντρα) Πες μας τι εννοείς. Πώς νομίζεις πως μπορούμε να ξεκινήσουμε;

ΑΝΤΡΑΣ: Ας ξεκινήσουμε απ' τα λουλούδια. Όταν λέμε μαργαρίτα όλοι καταλαβαίνουμε το ίδιο. Βάζοντας και χρώμα ξέρουμε καλά για ποια μαργαρίτα μιλάμε.

ΝΕΟΣ: Μα πάλι έχουμε μια γενική ιδέα για μαργαρίτες.

ΑΝΤΡΑΣ: Και τί πειράζει; Δεν μιλάμε για την μαργαρίτα που μπορείς να φοράς στο πέτο σου.

ΓΕΡΟΣ: Μπορεί ίσως έτσι να βρούμε μια κάποια αρχή συνεννοήσεως,

κάτι το κοινό και κατανοητό σ' όλους, αλλά πώς μπορούμε να συνδέσουμε την μαργαρίτα με το αν υπάρχει εδώ ένας ή πολλοί, αν είναι τυφλός ή ανήμπορος, αν τέλος μέσα και έξω δεν υπάρχει τίποτα;

ΕΦΗΒΟΣ: Επειδή ακριβώς μαργαρίτες δεν υπάρχουν εδώ μέσα πρέπει να ανατρέξουμε σε προηγούμενες καταστάσεις που πιθανόν προκάλεσαν την συνειδητοποίησή τους. Άρα ο ένας πρώτα ή κάποτε δεν ήταν τυφλός ούτε ανήμπορος μια που οι μαργαρίτες κάπου αλλού θα γέμιζαν την ζωή του.

ΓΕΡΟΣ: Καλά αυτά, μα μπορεί οι μαργαρίτες, τα χρώματα, να μπήκαν σ' αυτόν ή και σε μας σαν ερεθίσματα κάποιου συναισθήματος και όχι σαν παρατήρηση αντικειμένου. Παράδειγμα, σαν σου βγάλω την γλώσσα μου θα θυμώσεις. Δεν είναι ο θυμός και η γλώσσα το ίδιο πράγμα και δεν μπορεί να μπλεχτούν. Ούτε είναι το ένα συμπλήρωμα του άλλου. Έτσι μπορεί ο χώρος και οι μαργαρίτες ή και η ανυπαρξία και οι μαργαρίτες να προέρχονται από ερεθισμό του συναισθήματος ή από το ίδιο το συναίσθημα και όχι από τον κόσμο των πραγμάτων.

ΕΦΗΒΟΣ: Παππού σταμάτα. Με την αρνητική σου στάση σ' όλα ξεφεύγουμε κάθε στιγμή από τον προσδιορισμό της αρχής.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και ποιά είναι η αρχή; Έρχεται από το χάος σαν κάτι που ακολουθεί την ύπαρξη ή σαν στοιχείο της ανυπαρξίας;

ΓΕΡΟΣ: Δηλαδή ή ανακύκλωση ή σάλτο στο χάος; Εγώ προτιμώ το πρώτο.

ΕΦΗΒΟΣ: Πρέπει να ορίσουμε γιατί αλλιώς δεν βρίσκονται στοιχεία.

ΓΕΡΟΣ: Στην αρχή υπήρχε ο λόγος και ο λόγος ήταν η αρχή.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Συγγνώμη αλλά αυτό το τροπάρι δεν το καταλαβαίνω.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Χρειάζεται το συναίσθημα για να το καταλάβεις. Ο μικρός είναι πιο κοντά στην αρχή, ας αξιολογήσει αυτός τα στοιχεία.

ΕΦΗΒΟΣ: Δεν μπορώ, γιατί αν παραδεχθώ την πορεία τότε η αρχή γίνεται συνέχεια του τέλους, αλλά έτσι δεν υπάρχει πορεία. Καταλήγω σε αδιέξοδο. Αν πάλι σβήσω την πορεία, όλα είναι μια πράξη που την απορρίπτει το συναίσθημα. Πρέπει ν' αναζητήσουμε κάτι λιγότερο θεωρητικό.

ΓΕΡΟΣ: Γιατί τότε δεν κοιτάτε έξω από το παράθυρο; Όλοι σας όμως. Δεν μπορεί, κάποιο συμπέρασμα θα βγει.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εγώ δεν κοιτάω. Σας το 'πα και πιο μπροστά. Προτιμώ χίλιες φορές τις λύσεις συμβιβασμού από το απόλυτο που ζητάν οι ηλικίες της αρχής και του τέλους.

ΓΥΝΑΙΚΑ: (Προχωρά και ξανακοιτά απ' το παράθυρο) Η λάμψη κουνιέται. Ανεβαίνει και κατεβαίνει.

ΕΦΗΒΟΣ: Να ένα γνωστό στοιχείο. Η κίνηση.

ΝΕΟΣ: Και μάλιστα αναφέρεται μόνο σε διαστατές καταστάσεις. Δεν είναι έτσι;

ΓΕΡΟΣ: Και βέβαια δεν είναι έτσι. Υπάρχει και κίνηση συναισθηματική. Κίνηση από το καλό στο κακό ή ανάποδα. Ακόμα από το δίκαιο στο άδικο, από το σκλαβωμένο στο ελεύθερο.

ΕΦΗΒΟΣ: Αυτήν την τελευταία κίνηση μπορούμε να την πούμε πορεία.

ΓΕΡΟΣ: Έτσι λοιπόν ας βγάλουμε το πρώτο μας συμπέρασμα. Η κίνηση στα συναισθήματα λέγεται πορεία. Η πορεία των αντικειμένων λέγεται κίνηση. Ποιά μας ενδιαφέρει;

ΑΝΤΡΑΣ: (Ελεμβαίνει δυνατά) Η κίνηση. Η κίνηση. Αυτή μας δίνει κάτι από τον σκοπό μας.

ΓΕΡΟΣ: Κάνεις λάθος, μας ενδιαφέρει η πορεία.

ΝΕΟΣ: Μα είναι τόσο παράξενη αυτή η κίνηση στον χώρο των συναισθημάτων!

ΕΦΗΒΟΣ: Γιατί;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν έχει πεδίο μέσα στο οποίο να εμφανιστεί. Δεν μπορούμε να την δούμε, να την δούμε, να την καταλάβουμε σαν κίνηση!

ΕΦΗΒΟΣ: Γιατί; Δεν είναι πεδίο η ανθρώπινη καρδιά; Το ανθρώπινο είναι; Η κίνηση αυτή όταν μια στιγμή σαν έκρηξη εμφανίζεται από την ουδετερότητα προς μια κατεύθυνση είναι πολύ πιο αισθητή, φέρνει μέχρι και τάραγμα στο νευρικό μας σύστημα. Όταν τώρα η πορεία έχει διαρκή χαρακτήρα, δηλαδή συντελείται σιγά σιγά, μπορεί κι αυτή να φανεί αν κάποιος παρατηρεί και αυτοκριτικάρει τον εαυτό του καθημερινά.

ΝΕΟΣ: Γενικά μπορεί να χεις δίκιο.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θάθελα να προσευχηθώ.

ΕΦΗΒΟΣ: Αυτή είναι μια κίνηση προς την αβεβαιότητα.

ΝΕΟΣ: Γιατί; Η προσευχή δεν είναι αβέβαιη.

ΓΕΡΟΣ: Ανάλογα με την πορεία της.

ΑΝΤΡΑΣ: Σαν να μου λες πως η προσευχή έχει άλλη πορεία απ' αυτήν που καταλαβαίνουμε όλοι.

ΓΕΡΟΣ: Κανονικά βέβαια δεν έχει άλλη πορεία, πρέπει να έχει μόνο την άλλη πορεία. Θάθελα όμως να ξέρω για σένα ποια είναι η πορεία της.

ΑΝΤΡΑΣ: Η προσευχή είναι μια ικεσία στον θεό.

ΓΕΡΟΣ: Για ποιο λόγο; Η ικεσία αυτή έχει ενημερωτικό χαρακτήρα;

ΑΝΤΡΑΣ: Και βέβαια όχι. Ο θεός τα ξέρει όλα. Από τις πιο βασικές του ιδιότητες είναι η παντογνωσία.

ΓΕΡΟΣ: Τότε γιατί η προσευχή;

ΑΝΤΡΑΣ: Η παράκληση μας είναι για να μας συγχωρέσει και να μας προστατεύσει.

ΓΕΡΟΣ: Μα η πολυευσπλαχνία δεν είναι και αυτή μια ιδιότητα του; Και η δικαιοσύνη; Δεν ελέγχει τους πάντες και τα πάντα;

ΑΝΤΡΑΣ: Και βέβαια ελέγχει τα πάντα. Αλλά όμως αυτό δεν σημαίνει πως παρενοχλεί την προσωπική μας ελευθερία. Είναι υπεράνω όλων και μας παρακολουθεί. Δεν επεμβαίνει.

ΓΕΡΟΣ: Αφού δεν επεμβαίνει τότε γιατί τον παρακαλούμε;

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί αυτό μας βοηθά να πάρουμε κουράγιο.

ΓΕΡΟΣ: Σωστά ερμήνευσες τ' αποτελέσματα. Μόνο που αυτό το κουράγιο, αυτή η βοήθεια δεν έρχεται από πάνω αλλά από την επικοινωνία που πετύχαμε με τον εαυτό μας. Αυτό και μόνο πετυχαίνει η πράξη της προσευχής κι αυτή είναι η πορεία που κάνουμε με το να προσευχόμαστε.

ΝΕΟΣ: Και ο Θεός τι ρόλο παίζει τότε;

ΕΦΗΒΟΣ: Ποιος θεός;

ΝΕΟΣ: Αρνείσαι την θεότητα;

ΕΦΗΒΟΣ: Θέτεις πολύ παράξενα το θέμα. Πες μου τι αντιπροσωπεύει για σένα ο θεός για να σου πω αν τον δέχομαι ή όχι.

ΝΕΟΣ: Δεν ξέρω. Αυτό που σαν μια πρόχειρη σκέψη μπορώ να σου πω και που καταλαβαίνω, είναι πως η ανώτερη δύναμη που δημιούργησε τον κόσμο και τον έβαλε σε κίνηση είναι ο θεός.

ΓΕΡΟΣ: Στην άποψη αυτή υπάρχει πολύ αδικία, μια που η πορεία του κόσμου δεν είναι έργο των ανθρώπων αλλά του θεού. Έτσι οι άνθρωποι δεν είναι υπεύθυνοι και επομένως δεν φταίνε. Έτσι κάθε

στιγμή αν κρίνουμε την ανθρωπότητα την βρίσκουμε καθαρή σαν να βγήκε μόλις εκείνη την στιγμή από την κολυμπήθρα του Σιλωάμ.

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι, γιατί εξάλλου είπαμε πως ο θεός δεν επεμβαίνει στους ανθρώπους. Τους έφτιαξε και τους άφησε ελεύθερους.

ΓΕΡΟΣ: Μα ακριβώς αυτό είπα κι εγώ. Αφού τους έφτιαξε έτσι και όχι αλλιώς, ήταν φυσικό κι αυτοί να ενεργήσουν έτσι κι όχι αλλιώς. Πώς μπορεί να ζητάμε από μια πατατομηχανή ευθύνες επειδή δεν βγάζει χυμούς φρούτων;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν σου απαντώ. Είναι λεπτό το θέμα και το φτάνεις στο δύσκολο σημείο αμέσως. Παίρνεις αφορμή μια κουβέντα της γυναίκας, ρωτάς σε μια ερώτηση, απαντάς σε μια απάντηση και φτάνεις με έξυπνο τρόπο στην άρνηση.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μου λες εσύ ποιος είναι ο θεός για σένα;

ΓΕΡΟΣ: Εύκολο αυτό και δύσκολο συνάμα γιατί ο άνθρωπος κι ο θεός είναι ταυτόσημες έννοιες που ενυπάρχουν η μια στην άλλη και κυρίως ο θεός στον άνθρωπο. Έτσι το θείο που έχουμε μέσα μας είναι αυτό που κατά κάποιο τρόπο δημιουργεί την έλξη προς την κάθαρση και την αιωνιότητα.

ΕΦΗΒΟΣ: Πολύ γρήγορα τα έκλεισες όλα. Το πριν και το μετά; Τα ξεχνάς αυτά στην έκφραση της κοσμοθεωρίας σου;

ΓΕΡΟΣ: Όχι, δεν τα ξεχνάμε αλλά θέλοντας και μη τα προσπερνάμε πιο γρήγορα μια που δεν μπορούμε να τα εξηγήσουμε.

ΕΦΗΒΟΣ: Γέρο, πολύ σκοτάδι υπάρχει πριν και μετά για να μπορέσουμε να δούμε, πολύ σκοτάδι για να λέμε και την πιο απλή κουβέντα. Και ξέρεις κάτι; Αν σκύψεις και κοιτάξεις μέσα σου κι εκεί θα δεις πολύ σκοτάδι.

ΓΕΡΟΣ: Το ξέρω γιέ μου. Η ζωή είναι λίγο φως που έρχεται από μερικά ασήμαντα κεράκια που όμως κανένας δεν έχει το δικαίωμα να σβήσει.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν σβήνουν εύκολα ετούτα τα κεριά.

ΑΝΤΡΑΣ: Το λες γιατί κουβαλάς την γέννα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το λέω γιατί κουβαλώ και την γέννα. Μα βασικά γιατί τα κεράκια βάζουν φωτιές και καίγεται το σύμπαν. Έτσι που έχει στεγνώσει ο κόσμος, μια σπίθα αρκεί από κάποιο κεράκι για να μπουρλοτιάσει ολόκληρος.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Σε φοβάμαι. Περνάς από τα τρομερότερα προβλήματα χωρίς φόβο κι απειλές με καταστροφή την ανθρωπότητα.

ΕΦΗΒΟΣ: Αυτή ίσως είναι η πορεία. Η στρατευμένη πορεία που περνά πέρα από όλα τα άλλα, από μαχαίρι και φωτιά ό,τι αντιστέκεται, μόνο για να δώσει ένα πιάτο φαγητό στον νηστικό.

ΑΝΤΡΑΣ: Στρατευμένη πορεία! Και η δικιά μου είναι στρατευμένη στην νίκη, έχει σκοπό.

ΕΦΗΒΟΣ: Δεν καταλαβαίνεις. Στρατευμένη πορεία είναι εκείνη που δεν έχει σταθερό σκοπό αλλά μεταβλητό. Τα όρια, οι οροθεσίες, πρέπει να αλλάζουν. Όταν ο σκοπός γίνεται δυνατό να κατακτηθεί, όταν δηλαδή δημιουργούνται απ' την πορεία όλες οι απαραίτητες προϋποθέσεις, πρέπει αμέσως να ξεπεραστεί, να μπει στην θέση του το ακατόρθωτο. Αλλιώς δεν αξίζει να κατακτηθεί. Αν την στιγμή εκείνη προχωρήσεις και τον πιάσεις, είναι σαν να δέχεσαι την προσωρινότητα, την εύκολη λύση. Πρέπει λοιπόν την στιγμή που μπορείς να τον κατακτήσεις, να τον σβήσεις από σκοπό, να τον προσπερνάς χωρίς την αίσθηση της νίκης. Το τέλος πρέπει να βρίσκεται πάντα μπροστά, στον χώρο του ακατόρθωτου. Αν δεν ονειρεύεσαι το αδύνατο δεν αξίζει να ονειρεύεσαι. Αν δεν επιθυμείς το αδύνατο, δεν αξίζει να επιθυμείς. Αν δεν περιμένεις το αδύνατο δεν έχει αξία η προσμονή.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν δούλεψες για να επιζήσεις γι' αυτό μιλάς έτσι. (Παύση) Αερολογείς.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Πλησιάζει τον άντρα) Μην του δίνεις σημασία. Δεν αξίζει, ακόμα είναι ασυνθηκολόγητος. Θυμάσαι όταν ήσουν και εσύ έτσι;

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι, εμένα η γενιά μου γεννήθηκε συνθηκολογημένη, προσγειωμένη. Μπορεί νάμουνα έτσι; Δεν θυμάμαι τίποτα!

ΓΕΡΟΣ: Αν η μια ηλικία θυμόταν την άλλη, ο κόσμος θάταν καλύτερος.

ΓΥΝΑΙΚΑ: (Κοιτά από το παράθυρο) Η λάμψη πια μεγάλωσε. Κοίτα, κοίτα, λες και έρχεται δώθε!

ΑΝΤΡΑΣ: (Πλησιάζει και κοιτά κι αυτός) Να πάρει η ευχή, δεν βλέπω τίποτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είμαι βέβαιη πως έρχεται κατά δω.

ΓΕΡΟΣ: Η κίνηση λοιπόν της λάμψης έχει την δικιά μας κατεύθυνση.

(Παύση)

ΕΦΗΒΟΣ: Η δικιά μας κατεύθυνση θάθελα να ξέρω ποια είναι.

ΓΕΡΟΣ: Θα σου λύσει τα προβλήματα;

ΕΦΗΒΟΣ: Δεν ζητάω κάτι τέτοιο.

ΓΕΡΟΣ: Τότε γιατί θάθελες να ξέρεις;

ΕΦΗΒΟΣ: Έτσι, χωρίς συγκεκριμένο λόγο. Ίσως για να δω αν κατευθυνόμαστε στην ανυπαρξία ή στην ύπαρξη.

ΑΝΤΡΑΣ: Σταμάτα επιτέλους! Στην ύπαρξη βρισκόμαστε. (Δυνατά) Στην ύπαρξη! Πορεία μας είναι να γίνουμε καλύτεροι και σκοπός μας να πλησιάσουμε τον θεό μας.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ωραία τα είπες. Αυτό το πλησίασμα είναι που με γεμίζει ηρεμία.

ΓΕΡΟΣ: Όταν εκφράζεις τόσο γενικά τις ιδέες, κανένας δεν διαφωνεί. Επειδή όμως ξέρω κι όλα τα επιμέρους στοιχεία αυτής της δήλωσης, με αναγκάζεις να διαφωνήσω.

ΑΝΤΡΑΣ: Μ' αυτά δεν είναι μόνο δικές μου ιδέες, άλλοι τα έχουν πει πριν από εμένα.

ΕΦΗΒΟΣ: Και λοιπόν; Αφού δεν έχουμε προσωπική αντίληψη, πώς μπορούμε να δεχόμαστε χωρίς καμιά κριτική λόγια που αποτελούν οροθεσίες ιδεών άλλων ανθρώπων;

ΝΕΟΣ: Ποιες είναι πάλι οι οροθεσίες; Ο θεός; Η γραμμή που ακολουθούμε ή το ότι θέλουμε να γίνουμε καλύτεροι;

ΕΦΗΒΟΣ: Υποτίθεται πως την οροθεσία «Θεός» παρόλο που την θίξαμε δεν καταφέραμε να την κάνουμε συγκεκριμένη. Η γραμμή όμως που ακολουθούμε είτε έχει κατεύθυνση είτε όχι μπορεί να ελεγχθεί. Όταν όμως συναντιέται με την γραμμή του συμφέροντος τί γίνεται;

ΑΝΤΡΑΣ: Το συμφέρον και η πορεία αν τεθούν σωστά δεν συναντιούνται. Ανήκουν σ' άλλα επίπεδα.

ΓΕΡΟΣ: Η πορεία δεν προϋπάρχει στην συγκεκριμένη της μορφή για να τεθεί. Δημιουργείται κάθε στιγμή και είναι σχίσμο στην δομή του κόσμου. Επειδή όμως τον κόβει στα δύο δεν σημαίνει πως δημιουργείται και μια σκάλα. Είναι ένας κεραυνός που διώχνει το χρώμα κάτω από τα πόδια σου και σ' αφήνει λυγρότερο να κρέμεσαι στο διάστημα.

ΝΕΟΣ: Δεν πέφτεις ή κρέμεσαι, αλλά ανεβαίνεις.

ΓΕΡΟΣ: Ανεβαίνεις ή κατεβαίνεις. Τα χωρίζετε αυτά τα δύο σαν νάναι υλικά κατασκευάσματα. Βάζετε την λέξη ανεβαίνω για να δηλώσετε το πέρασμα των χρόνων. Πάλι το κατεβαίνω για να δηλώσετε την πορεία προς το κακό ή το άδικο. Αυτά είναι κινήσεις που δεν σημαίνονται με πάνω ή κάτω. (Παύση)

ΑΝΤΡΑΣ: Όταν ήμουνα νέος διάλεξα τον δρόμο μου. Μελέτησα τις διάφορες πορείες και διάλεξα αυτήν που θα ταίριαζε στην δική μου προσωπικότητα. Την πορεία μου τότε την είχα μπροστά μου πεντακάθαρη. Ανεξάρτητα μ' αυτά που λες. Την έβλεπα. Συμφέρον τότε δεν υπήρχε. Έτσι λοιπόν χαρακτήηκε χωρίς να 'ρχεται σε σύγκρουση με την γενική πορεία που εσύ θεωρείς σαν σωστή.

ΕΦΗΒΟΣ: Που όμως είχε τέτοια μορφή που βόλευε συνείδηση και ακολουθούσε τέτοια τερατική κίνηση για να περάσει απ' όλα τα σημεία που χρειαζόταν, που ούτε ο Μεγαλέξανδρος δεν θα μπορούσε να λύσει τον κόμπο που δέθηκε απ' αυτήν.

ΑΝΤΡΑΣ: (Θυμωμένα) Ακολουθείς μια καθαρά δική σου ενόραση του πραγματικού που διαστρεβλώνει τα πάντα.

ΕΦΗΒΟΣ: (Ειρωνικά) Κάνω κάτι τέτοιο;

ΑΝΤΡΑΣ: Σταμάτα την ειρωνεία, ακούς; Η ζωή σε υποχρεώνει ν' ακολουθήσεις αυτήν την τεθλασμένη που όμως είναι σχεδόν παράλληλη προς τον σκοπό. Μ' ακούς;

ΕΦΗΒΟΣ: Βαυκαλίζεσαι χωρίς όρια.

ΑΝΤΡΑΣ: Δες κουταμάρες. Εσύ όλο ωραία λόγια είσαι μα που όμως δεν έχουν κανένα νόημα.

ΕΦΗΒΟΣ: Δεν φταίω εγώ αν δεν καταλαβαίνεις το νόημα αυτών των λέξεων που λέω. Και ξέρεις ποιο είναι; Πως σου αρέσει να λες τα πράγματα όπως σε συμφέρει και όχι όπως είναι. Ακόμα μια απόδειξη πως όλα τα πράγματα είναι φτιαγμένα με βάση το συμφέρον στον περίφημο μελετημένο κόσμο σου.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μην ξεχνάς πως υπάρχει πάντα και η επιβίωση. Αναγκάζει τα πάντα να μπαίνουν στο δικό της αυλάκι. Και συμφέροντα και πορείες. Αν λοιπόν εγώ τουλάχιστον δέχομαι μια τέτοια στιγμή να υπάρχω είναι γιατί πιστεύω πως και μόνη της η επιβίωση είναι αρκετή.

ΓΕΡΟΣ: Είναι αρκετή για σένα. Όμως η επιβίωση για την επιβίωση

είναι κάτι το κενό. Σ' αυτήν δεν υπάρχει πορεία. Δεν υπάρχει τίποτα δηλαδή γιατί είναι μια παραίτηση.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Παραίτηση; Από ποια πράγματα παραίτηση;

ΕΦΗΒΟΣ: Από την προσπάθεια. Συμβιβασμός μ' αυτό που έρχεται όπως και να έρχεται. Να περπατάς και να χαζεύεις το αστρικό στερέωμα είναι μια μορφή ζωής. Αυτήν δέχεσαι.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Θέλοντας και μη. Τι θα κερδίσω αν ψάχνω στο διάστημα για ήλιους ζωογόνους;

ΓΕΡΟΣ: Τους ήλιους.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μπα; Κι αυτό είναι κάποια μορφή συμφέροντος διαφορετική απ' αυτήν που διατύπωσε ο άντρας πιο πριν;

ΕΦΗΒΟΣ: Βέβαια. Αυτός περπατά στο διάστημα καταγράφοντας όλα στο βιβλίο του νομίζοντας πως αρκεί η καταγραφή για να ιδιοποιηθεί τα ευρήματα. Ψάχνει μόνο για να γίνει δυνατότερος και να διεκδικήσει έτσι στο βάθρο των νικητών ένα σκαλοπάτι ψηλότερο. Αν όμως αυτός κοιτάξει το σκαλοπάτι, όλα χάθηκαν. Γιατί είναι ανύπαρκτη αυτή η διαβάθμιση. Την εφεύρε ο ίδιος για να δικαιολογήσει το συμφέρον του, που με την σειρά του είναι μια φτηνή απόδειξη της ύπαρξής του.

ΑΝΤΡΑΣ: Μα το συμφέρον το δικό μου είναι και το συμφέρον του συνόλου. Αυτό το συνολικό συμφέρον ξεκινώ να υπηρετήσω και δευτερευόντως εξυπηρετώ και το δικό μου.

ΕΦΗΒΟΣ: Φτιάχνεις εικόνες που μόνο εσύ μπορείς και βλέπεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Αν εννοείς πως ζω εξωπραγματικά, έχω να προσθέσω πως ο ονειροπαρμένος είσαι εσύ!

ΕΦΗΒΟΣ: (Παθιασμένα) Αν ονειρεύομαι είναι για να ξυπνήσω καλύτερος, όχι για να διαστρεβλώνω την πραγματικότητα ακόμα και στον ύπνο μου!

ΝΕΟΣ: Γίνεσαι υποκειμενικός στον τρόπο που βλέπεις την πορεία και το συμφέρον. Όμως η εμφάνισή τους έχει αναμφισβήτητα σκοπό το να μας κάνει καλύτερους.

ΓΕΡΟΣ: (Γελά) Βολέψατε λοιπόν τον θεό, την πορεία, το συμφέρον και χωρίς κόπο τα ζέψατε στην ποιότητα της ύπαρξης. Το απόκτημα γίνεται τρόπος, δρόμος. Και έτσι όταν ο θεός σας, σας καλέσει κοντά του, θα ξεδιπλώσετε τα αποκτήματά σας εκεί στα πόδια του και θα πείτε «Όλα αυτά είναι δικά σου. Τα μάζεψα για

σένα. Εντάξει; Τώρα τα ξαναπαίρνω στο τσουβάλι μου και είμαστε και οι δυο ευχαριστημένοι».

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Παραποιείς τα πάντα με τον τρόπο που τα εμφανίζεις. Δες «ο θεός σας... ξεδιπλώνεται τα αποκτήματα... το τσουβάλι...». Όμως έτσι παραποιούνται όλα, χάνουν την πραγματική τους μορφή.

ΓΕΡΟΣ: (Χαμογελά) Και ποια είναι αυτή η μορφή;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Η προσπάθεια να τα αποκτήσεις μ' έντιμο τρόπο δεν έχει τίποτα το μεμπτό. Αν δεν αδικήσεις, τότε με θρίαμβο μπορείς να τ' απλώσεις στα πόδια του. Και μετά δεν τα μαζεύεις, δεν τα ξαναβάζεις στο τσουβάλι, τ' αφήνεις εκεί στα πόδια του.

ΕΦΗΒΟΣ: Κι έρχεται μετά άλλος και απλώνει τα δικά του. Μπλέκονται όμως με τα δικά σου. Τα δικά του φαίνονται έτσι περισσότερα. Την στιγμή εκείνη αντιλαμβάνεσαι πως ο καλός θεός μπορεί να ξεχάσει ότι μερικά είναι δικά σου και να του δώσει υψηλότερο στασίδι να κάτσει, κι ευγενικά και με σεμνότητα δείχνεις τα όρια και αποσύρεσαι στην ευγένειά σου.

ΓΕΡΟΣ: Μέχρι που τα συσσωρευμένα, που το κάθε ένα από μόνο του έχει και κάποιο βάρος, να ξεπεράσουν την αντοχή του κτιρίου που σπάζοντας θα στείλει στην άβυσσο θεούς και κατασκευάσματα.

ΝΕΟΣ: Και αν αρνηθούμε αυτήν την γραμμή, ποια κατά την γνώμη σου είναι η λύση που προτείνεις;

ΓΕΡΟΣ: Καμιά. Ας λύσουμε πρώτα τον θρύλο της ύπαρξης, ας βρούμε την πορεία και μετά πάνω στην πορεία ας οριστούν οι στόχοι που όλοι μαζί θα κατακτήσουμε ο καθένας για το σύνολο.

ΑΝΤΡΑΣ: Αυτή είναι μια λύση που δεν έχει καμιά δυναμικότητα στα επιμέρους κομμάτια της.

ΕΦΗΒΟΣ: Που ίσως όμως δεν απειλεί με καταποντισμό την ύπαρξή μας.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν συμφωνώ. Δεν υπάρχει τέτοια καθολικότητα σ' αυτήν την κατάσταση. Είμαστε εικόνες εκείνου, ανεξάρτητες. Έτσι το νάσαι είδωλο γίνεται αυτοσκοπός. Υπάρχουμε γιατί ο καθένας μας γίνεται μια δύναμη αυτόνομη.

ΓΕΡΟΣ: Είδωλο; Εννοείς προφανώς είδωλο του θεού σου.

ΝΕΟΣ: Χωρίς ερωτηματικό η διατύπωση. Είδωλο του θεού σου.

ΕΦΗΒΟΣ: Είδωλο μη υπαρκτού αντικειμένου. Περνάς έτσι από την πλήρη ανυπαρξία στην πλήρη ύπαρξη πιο εύκολα από ότι γίνεται.

ΝΕΟΣ: (Δυνατά) Ο θεός υπάρχει. Αυτό το δέχομαι σαν δόγμα. Πάνω εκεί στηρίζω τα πάντα και προχωρώ.

ΕΦΗΒΟΣ: Ξεκινώντας από αυτό που βάζεις σαν δόγμα, απαιτείται και άλλος δογματισμός, συμπληρωματικός, για να φτάσεις στην ανθρώπινη νόηση και μόνο από εκεί πια σε αισθητές γραμμές μπορούν να ξεκινήσουν οι έννοιες της πορείας, της ανάγκης, του συμφέροντος, για να ακολουθήσει στο τέλος η ανάλυση του ποιος είσαι, που πας και γιατί πας προς τα εκεί. Δηλαδή η φαινομενική πρώτη παρατήρηση, σου προκαλεί σειρά σκέψεων με την ίδια φαινομενικότητα. (Παύση) Αν όμως ξεκινήσουμε από μια αισθητή πρώτη σκέψη τ' άλλα έρχονται χωρίς δογματισμούς.

ΝΕΟΣ: Έτσι χάνουμε πολλά όμως στοιχεία παραβλέποντάς τα.

ΕΦΗΒΟΣ: Μπορούμε να διαλέξουμε ένα δόγμα που στην συνέχεια του να μην χρειάζεται στήριξη από άλλα δόγματα.

ΝΕΟΣ: Και ποιο είναι αυτό;

ΑΝΤΡΑΣ: Μπας και είναι αυτό που είπε ο γέρος, πως ο άνθρωπος και ο θεός είναι ένα;

ΕΦΗΒΟΣ: Γιατί; Δεν είναι πιο σωστό γι' αρχή; Δεν εξηγεί όλα τα άλλα χωρίς δογματισμούς;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ξέρω. Πάντως σηκώνει πολύ συζήτηση η παραδοχή του και δεν έχω όρεξη για κάτι τέτοιο.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τα φώτα φτάνουν. Είναι δύο! Να τώρα φαίνονται καθαρά, δυο φώτα!

ΝΕΟΣ: (Κοιτά) Εγώ δεν βλέπω τίποτα, τίποτα!

ΓΕΡΟΣ: Η γυναίκα κοιτάζει το μέλλον ενώ εσύ κοιτάς έξω από το παράθυρο της ανυπαρξίας.

ΑΝΤΡΑΣ: Γέρο, παραλογίζεσαι. Φάσκεις κι αντιφάσκεις. Γιατί παρόλα τα μπλεξίματα που καταφέραμε να βάλουμε στο τραπέζι, θα έπρεπε αυτό που βλέπει η γυναίκα, να το συνειδητοποιώ κι εγώ.

ΓΕΡΟΣ: Όταν πονάει το χέρι σου πρέπει να πονά και το πόδι σου;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ας τον βρε παιδί μου, δεν βλέπεις πως γίνεται επίτηδες ακαταλαβίστικος;

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι ας τον, γιατί λέει ότι θέλει χωρίς κανέναν έλεγχο. Αφού ο ένας από μας βλέπει στο μέλλον, ο συνολικός κάποιος βλέπει κι

αυτός στο μέλλον.

ΓΕΡΟΣ: Βέβαια.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Το λες με τέτοια σιγουράδα! Αλλά αν εμείς όμως δεν είμαστε πολυπρόσωπη εμφάνιση του ίδιου ανθρώπου αλλά αποτελούμε μια ομάδα πολλών, τότε κι εμείς δεν θα έπρεπε να βλέπουμε το μέλλον και ίσως ακόμα και το παρελθόν;

ΓΕΡΟΣ: Ο τρόπος που βγαίνει κάθε σου κουβέντα δείχνει το πόσο πολύ όλο σου το είναι δέχτηκε την μετριότητα. Αλλά και αν ακόμα είναι έτσι, τί να δεις στο παρελθόν και στο μέλλον κακόμοιρε; Τί να θυμηθείς;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μιλάω για πριν από την γέννηση.

ΓΕΡΟΣ: Ο σκούληκας μας έβγαλε φτερά και νογιέται αετός.

ΕΦΗΒΟΣ: Παππού, βιάζεσαι κι εσύ.

ΓΕΡΟΣ: Όχι παιδί μου, μα αν μίλησα για μέλλον εννοούσα την μπροστά κίνηση στον χρόνο. Όποιος πάει μπροστά, πάει και πίσω. Και τον χώρο πριν από την γέννηση και μετά, αν υπάρχει, τον ξέρει καλά μόνο η γυναίκα.

ΕΦΗΒΟΣ: Γιατί μόνο η γυναίκα;

ΓΕΡΟΣ: Γιατί η πορεία της αιώνες ολόκληρους είναι η ίδια. Προχωρά σταθερά γεννοβολώντας σαν να κατέχει το μεγάλο μυστικό.

ΑΝΤΡΑΣ: Η γυναίκα κατέχει το μυστικό; (Δυνατά) Η γυναίκα κατέχει το μυστικό! Έε αυτό πια είναι ανήκουστο. Τόση ώρα δεν είπε τίποτα.

ΓΕΡΟΣ: Κακόμοιρε, κι όμως είπε κάτι που ακόμα δεν έφτασε στα αυτιά σου.

ΝΕΟΣ: (Πετάγεται ορθός) Γέρο, σταμάτα να μας κοροϊδεύεις!

ΓΕΡΟΣ: Μα δεν έχω τέτοια πρόθεση. Ασχολείσθε με την κατάκτηση της ανυπαρξίας και αν και συνέχεια μιλάτε και ανταλλάζετε απόψεις δεν μπορείτε ούτε δυο λάμψεις να δείτε!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ας έρθουν πρώτα και μετά βλέπουμε.

ΕΦΗΒΟΣ: Όταν έρθουν δεν είναι δύσκολο, το δύσκολο είναι να τους βλέπεις στον χώρο της ανυπαρξίας και όμως να ξέρεις πως έρχονται.

ΓΕΡΟΣ: Μου επιτρέπεις να συμπληρώσω; Όχι μόνο πως έρχονται αλλά ίσως πως έχουν έρθει.

ΑΝΤΡΑΣ: Αν καταλαβαίνω τις παλαβομάρες αυτές.

ΓΕΡΟΣ: Η γυναίκα βλέπει την άφιξη. Το φτάσιμο που δεν θα γίνει μόνο σε λίγο αλλά και που έχει ξαναγίνει. Γίνεται κάθε στιγμή. Η αρχή και το τέλος είναι πολύ μέσα στην καθημερινότητα. Αυτό καλέ μου φίλε η ανήσυχη φύση σου δεν σε αφήνει να το καταλάβεις. Όλα τα άλλα που λες μεγαλόσχημα, καμιά μα καμιά σημασία δεν έχουν.

ΑΝΤΡΑΣ: Μπλέξαμε τώρα με τις αφίξεις και τις αναχωρήσεις. Ούτε σιδηροδρομικός σταθμός να ήμασταν!

ΕΦΗΒΟΣ: Σταμάτα τις εξυπνάδες, δεν αξίζουν τίποτα. Δεν υπάρχει ακροατήριο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Σας παρακαλώ σταματήστε να τσακωνόσαστε, σκοπός μας δεν είναι ο καθένας με τις φωνές του να προσπαθεί να επιβληθεί. Έχουμε όλοι μας μια κάποια ηλικία που μας επιτρέπει πολιτισμένα να ανταλλάξουμε τις απόψεις μας χωρίς ειρωνείες.

ΓΕΡΟΣ: Να μια χρησιμότητα της χρυσής μετριότητας.

ΕΦΗΒΟΣ: Πολύ φασαρία για το τίποτα. Έχει πει και χειρότερα. Αυτό τουλάχιστον βρίσκεται στον χώρο του αστείου και έτσι χάνει το βάρος του από μόνο του.

ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι μικρός και δεν καταλαβαίνεις. Εσύ όμως γέρο σιγοντάρεις τον μικρό κανονικά.

ΓΕΡΟΣ: Δεν σιγοντάρω κανέναν. Είναι ασυμβίβαστος ακόμα και γι' αυτό βλέπει τα πράγματα καθαρά. Σύμφωνα με την θεωρία μου σε λίγο θ' αλλάξει.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εννοείς πως θα χαλάσει γιατί θα γίνει ο νέος και ύστερα ο άντρας. Δεν είναι έτσι;

ΓΕΡΟΣ: Δεν είναι υποχρεωτικό. Η αλλαγή δεν είναι υποχρεωτικά χάλασμα. Μπορεί ν' αλλάξει και ν' αλλάξουμε και εμείς στην συνέχεια.

ΝΕΟΣ: Εγώ θέλω να ξέρω πως γίνεται νάμαστε το μέλλον του κι όμως ιδεολογικά να ανήκουμε σ' αυτά που εκφράζει το παρελθόν του.

ΓΕΡΟΣ: Εκφράζουμε τις ηλικίες που σ' όλες τις χρονικές περιόδους έχουν κατά βάθος τις ίδιες αντιλήψεις.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Θα γίνει αυτός ο ίδιος με τον νέο που έχουμε εδώ; Πιο πολύ μοιάζει ο νέος με τον άντρα παρά αυτός με τον νέο.

ΓΕΡΟΣ: Θα γίνει, εκτός κι αν συμβεί το απροσδόκητο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μήπως τότε πάψουμε νάμαστε όλοι συνέχειας ο ένας

του άλλου;

ΓΕΡΟΣ: Όχι γιατί υπάρχουμε έξω από τον χρόνο. Ακόμα υπάρχουμε και έξω από τον χώρο. Έχουμε φτάσει και έξω από την αίσθηση. Θυμάσαι; Είπε πως λείπει το χρώμα!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ποιος τότε;

ΕΦΗΒΟΣ: Η γυναίκα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Πότε; Δεν το θυμάμαι.

ΓΕΡΟΣ: Τότε. Το ότι λείπει το χρώμα μας βγάζει έξω από το αίσθημα στα σίγουρα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Θυμήθηκα. Είχαμε πει ή μάλλον είχαμε φοβηθεί πως είμαστε τυφλοί. Εγώ φοβάμαι ακόμα. Αλλά προτιμώ τυφλός και να υπάρχω παρά ανύπαρκτος.

ΑΝΤΡΑΣ: Μα γιατί έξω από την αίσθηση; Γιατί;

ΕΦΗΒΟΣ: Η αίσθηση είναι η επικοινωνία με το γύρω δυναμικό.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Και εμείς από επικοινωνία τίποτα έε;

ΓΕΡΟΣ: Το απροσδόκητο είναι η λύση.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Α ναι, τ' απροσδόκητο. Είναι κι αυτός ένας παράγων.

ΓΕΡΟΣ: Είναι ο μόνος παράγων. Ο μεγάλος, αυτός είναι ο ρυθμιστής.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα όμως μοιάζει σα να περιμένουμε. Αυτό δεν μπαίνει στ' απροσδόκητο.

ΓΕΡΟΣ: Μ' αν έμπαινε εκεί δεν θάταν απροσδόκητο. Το ξάφνιασμα, το καινούργιο, είναι αυτό που κάθε στιγμή μπαίνει στην ζωή μας.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Όμως δεν μοιάζει σαν κάτι να περιμένουμε; Είμαστε μαζεμένοι κάπου και λες και βρισκόμαστε εδώ από πάντα. Τί άλλο μπορεί να σημαίνει αυτή η σύναξη εκτός από προσμονή;

ΑΝΤΡΑΣ: (Πετάγεται τρομαγμένος) Σταμάτα γιατί ο τρόπος σου με κάνει να φοβάμαι. Με παγώνει. Ξαφνικά σαν να μπήκε παγωνιά απ' το παράθυρο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Κουλουριάζεται) Φοβάμαι εγώ πιο πολύ απ' όλους. Ήμασταν μια χαρά και ξαφνικά δυο κουβέντες με πάγωσαν.

ΓΕΡΟΣ: Είναι αυτή η προσμονή του απροσδόκητου που σε κάνει να αισθάνεσαι έτσι. Βλέπεις το καλοβόλεμά σου μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας δεν το ενοχλεί ούτε ο θεός ούτε ο διάβολος. Γιατί πέρα από δόγματα και φιλοσοφίες οι θεοί και οι διάβολοι είναι σκέτες ιδέες που τουλάχιστον μέχρι τώρα δεν έχουν μπει στον

χώρο του υπαρκτού. Έτσι αντιδράς με αδιαφορία. (Παύση) Μόλις μπει όμως η αμφισβήτηση για την ύπαρξη αυτής της νιρβάνας αμέσως όλα σταματούν. Πάγωσες. Ένοιωσες το αστρικό ψύχος.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ας είναι ψύχος κι ας έρθει, έστω και αστρικό.

ΕΦΗΒΟΣ: Βέβαια αυτό δεν σε ενοχλεί. Ας έρθει. Μπορείς ακόμα και αστρικό ψύχος να υποφέρεις αρκεί να υπάρξεις.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Παθαίνει υστερία) Μπορώ, μπορώ!

ΕΦΗΒΟΣ: Έ λοιπόν θα σου πω εγώ τί είναι αυτό που σε κάνει έτσι. Είναι το ψύχος της ανυπαρξίας.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Όχι, όχι!

ΝΕΟΣ: Το όχι πού πάει;

ΑΝΤΡΑΣ: Στο τελείωμα της αμφισβήτησης; Αν το απροσδόκητο είναι η λύση, αυτός σίγουρα χάθηκε. Και εμείς μπορεί αλλά αυτός σίγουρα. Σίγουρα.

ΓΕΡΟΣ: Το ψύχος σου φίλε μου είναι το παγωμένο σου αίμα. Δεν κουνιέσαι μην τύχει και ξυπνήσεις. Πρόσεχε όμως να μην παγώσει από την ακινησία και η καρδιά σου!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Πετάγεται κλαίγοντας) Δεν μένω ακίνητος. Κουράστηκα, πάλεψα, έχασα, πόνεσα, υπήρξαν στιγμές στην ζωή μου που ακολουθούσα την πορεία που εσύ λες, άλλες, που ακολουθούσα ακόμα και την αθλιότητα. Συμβιβάστηκα. Δεν έχω πια κουράγιο. Απορώ πού το βρίσκεις εσύ παππού!

ΓΕΡΟΣ: Εγώ τέλεψα. Εκεί βρίσκεται το κουράγιο. Το απροσδόκητο όποιο και νάσαι θα με βρει έτοιμο. Και να πεθάνω και να ξαναρχίσω, ακόμα και να μην υπάρχω.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα πώς; Υπάρχει σκοτάδι, αυτό το καταλαβαίνω. Πώς όμως σκύβεις το κεφάλι και το βλέπεις;

ΓΕΡΟΣ: Πού είναι η δυσκολία;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Στο να το δεις. Άλλο να ξέρεις πως είναι εκεί κι άλλο να το δεις κιόλας.

ΓΕΡΟΣ: Μικρή η διαφορά τους. Λίγη θέληση χρειάζεται και όλα γίνονται. (Δείχνει τον έφηβο) Μα τί κάνεις εκεί;

ΕΦΗΒΟΣ: (Έχει πάρει ένα κουτί με άσπρη μπογιά και βάφει έναν κύκλο στην κεντρική κουΐντα) Ζωγραφίζω.

ΑΝΤΡΑΣ: Τί διάβολο ζωγραφίζεις; Πού σου έρθε τέτοια ώρα και ζωγραφίζεις;

ΕΦΗΒΟΣ: Ζωγραφίζω για να το βρει αυτό που θάρθει.

ΝΕΟΣ: Μπορεί να μην έρθει κανείς.

ΕΦΗΒΟΣ: Και λοιπόν;

ΑΝΤΡΑΣ: Άσε πρώτα να 'ρθει οτιδήποτε κι αν είναι αυτό, και μετά ζωγραφίζεις.

ΕΦΗΒΟΣ: Θέλω να εκφράσω το τώρα για να υπάρχει στην αιωνιότητα σαν σημάδι.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Και γιατί ζωγραφίζεις αυτόν τον κύκλο; Τί σημαίνει ο κύκλος;

ΕΦΗΒΟΣ: Όλα. Την αρχή που είναι και τέλος. Το τέλος που είναι η αρχή. Μα πάνω απ' όλα συμβολίζει το απροσδόκητο.

ΑΝΤΡΑΣ: Το ποιο;

ΝΕΟΣ: Το απροσδόκητο. Βρήκαμε τώρα να λέμε. Αφού θάρθει όμως, έστω και αν μόνο η γυναίκα το βλέπει να 'ρχεται δεν είναι απροσδόκητο, είναι το αναμενόμενο. Σωστά λοιπόν πρέπει να πούμε πως αυτό που προσμένουμε είναι το αναμενόμενο.

ΓΕΡΟΣ: Δεν είναι αναγκαίο το αναμενόμενο νάναι και απροσδόκητο. Ας πούμε ότι ερχόμαστε εμείς. Έτσι εμείς γινόμαστε το αναμενόμενο. Το απροσδόκητο σ' αυτό είναι το γεγονός ότι είμαστε εμείς.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Βλέπεις διαφορές εκεί που δεν υπάρχουν.

ΕΦΗΒΟΣ: Για μια φορά ακόμα δεν βλέπεις τις διαφορές εκεί που υπάρχουν.

ΝΕΟΣ: Ουφ, πολύ εύκολα αρπαζόσαστε. Κι όμως σημασία δεν έχει το τί ζωγραφίζεις αλλά γιατί ζωγραφίζεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Έχει και το τι αλλά έστω και το γιατί είναι αρκετά δυνατό μια τέτοια στιγμή.

ΝΕΟΣ: (Ειρωνικά) Πες μας λοιπόν τί είναι αυτό που σε κάνει να ζωγραφίζεις ώστε αυτό το κάτι παράξενο ή ακόμα ανύπαρκτο όταν θάρθει να βρει αυτόν τον άσπρο κύκλο;

ΕΦΗΒΟΣ: Σας είπα, θέλω να εκφράσω το τώρα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, ναι αυτό μας το 'πες, μόνο που δεν καταλάβαμε τίποτα.

ΕΦΗΒΟΣ: Ο κύκλος είναι ένα σημάδι. Ανήκει και στον χώρο και στον χρόνο. Ακόμα και αν εμείς είμαστε ανύπαρκτοι αυτός υπάρχει. Δηλώνει αυτήν ακριβώς την στιγμή την ανυπαρξία μας ή την ύπαρξή μας ανάλογα με το αν είναι αληθινό ή όχι το δόγμα που έχουμε βάλει σαν αρχή.

ΓΕΡΟΣ: Δείχνει την σκέψη. Δεν είναι κάτι από τα αντικείμενα που βοηθούν στην διαβάθμιση μπροστά στον θεό. Είναι ένα απλό σημάδι. Σημαδεύει τον χρόνο και τον χώρο. Όποιος το δει θα πει «Να, ένας κύκλος», ή θα πει «Να ένα σημάδι από τους ανύπαρκτους». Έτσι ξεφεύγει από μας, από τον μικρό που τον ζωγράφισε και γίνεται σημάδι. Το βλέπεις και σκέφτεσαι υποχρεωτικά.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μπορεί αν είμαστε ανύπαρκτοι να σημαδέψουμε τον χώρο;

ΑΝΤΡΑΣ: Μπορεί να σημαδέψουμε τον χρόνο;

ΝΕΟΣ: Πώς μπορεί να γίνουν τέτοια πράγματα που το λιγότερο θέλουν υπόσταση;

ΓΕΡΟΣ: Η υπόσταση είναι μορφή του πραγματικού. Αν όμως εξετάσουμε από την μεριά του πραγματικού όλα τα γεγονότα, δημιουργούνται άλυτα προβλήματα. Βλέποντας όμως τα άλυτα γεγονότα σαν μέρη ενός συναισθηματικού συνόλου; Μήπως αυτό βοηθά;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εξήγησέ μου γιατί μπερδεύομαι.

ΓΕΡΟΣ: Ας θεωρήσουμε πως ο κάθε ένας μας είναι μια συναισθηματική οντότητα που ταξιδεύει στον κόσμο της τρίτης διάστασης κουβαλώντας την ύλη που χαρακτηρίζει εξάλλου αυτήν την διάσταση. Έτσι μ' αυτήν την αρχή σαν δόγμα προϋπάρχουμε σαν συναισθηματικό και συνάμα ενυπάρχουμε και στην ύλη. Η ύπαρξή μας δηλαδή στο διαστατό παρόλο που ξεκινάει από το άυλο, γίνεται έτσι κατανοητή. Αν τώρα αυτό το γενικά άυλο αφήσει κάποιο σημάδι που να μπορεί να εκπέμπει ή να προκαλεί συναισθήματα, τότε σημαδέψαμε όχι μόνο τον χρόνο και τον χώρο αλλά κι αυτήν την ανυπαρξία.

ΑΝΤΡΑΣ: Που όμως για μένα δεν μπορεί παρά να είναι φούσκα γιατί υπαρκτά κι ανύπαρκτα γίνονται χαρμάνι μόνο στα λόγια σου.

ΝΕΟΣ: Πολύ σωστά. Πολύ σωστά. Όσο γι' αυτά που λέγαμε, ο ζωγραφισμένος κύκλος δεν έρχεται από τον κόσμο της ανυπαρξίας γιατί έχει διάσταση και είναι για όλους μας ΕΝΑΣ ΚΥΚΛΟΣ!

ΕΦΗΒΟΣ: Μα σας είπα, δεν είναι κύκλος. Είναι η πόρτα στον κόσμο των αισθήσεων.

ΑΝΤΡΑΣ: (Ειρωνικά) Δηλαδή αν περάσω όπως μας λες από μέσα από αυτήν την πόρτα θα βρεθώ στον κόσμο αυτό;

ΕΦΗΒΟΣ: Το να περάσεις διαστατά, υπαρκτά, δεν θα σου προσφέρει τίποτα. Αν λευτερώσεις όμως το πνεύμα σου και το αφήσεις να περάσει απ' τον κύκλο είμαι βέβαιος πως θα νοιώσεις έντονα τον κόσμο των αισθήσεων.

ΝΕΟΣ: Των αισθήσεων;

ΓΕΡΟΣ: Είναι καλύτερη διατύπωση αν λέγαμε τον κόσμο του αισθησιασμού.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Διακόπτει) Αυτές οι διαφορές και οι κινήσεις από στοιχείο σε στοιχείο ή από κατάσταση σε κατάσταση με αφήνουν αδιάφορο. Νοιώθω μια κούραση! Αυτή μου είναι αρκετή. Άσε που έχω έντονα το συναίσθημα της προσμονής. Γυναίκα, τί γίνεται; Θα αργήσει νάρθει; Σκοτείνιασε πια και ακόμα τίποτα δεν έγινε!

ΝΕΟΣ: Σκοτείνιασε; Μου φαίνεται παράξενο, μου έχει δημιουργηθεί η εντύπωση πως δεν έχει περάσει καθόλου ο χρόνος.

ΑΝΤΡΑΣ: (Τον πιάνει υστερία) Ο χρόνος σταμάτησε; Ο χρόνος σταμάτησε! Όχι, αυτό δεν είναι δίκαιο, δεν είναι δίκαιο! (Οι άλλοι προσπαθούν να τον ηρεμήσουν)

ΕΦΗΒΟΣ: Γιατί;

ΑΝΤΡΑΣ: Μας αναγκάζεται να μπούμε σ' άλλες διαστάσεις, μας κλέβετε την νίκη, μας στερείτε απ' τα δεδομένα της νίκης!

ΝΕΟΣ: Αν σταματήσει ο χρόνος τότε όλοι θα φτάσουμε κάπου την ίδια στιγμή. Καταργούνται οι νικητές και οι νικημένοι. Εξισώνονται οι αγωνιστές, γινόμαστε μάζα.

ΓΕΡΟΣ: Είμαστε μάζα. Γινόμαστε αγωνιστές μόνο στην σχετικότητα του χρόνου.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Γυναίκα θα μου πεις σε παρακαλώ αν έρχονται;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σχεδόν έφτασαν. Είναι μια γυναίκα και ένας άντρας. Ναι, ναι, είναι μάννα και γιός.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ο πατέρας; Τί έγινε ο πατέρας; Έρχεται από την ανυπαρξία ο γιός χωρίς τον πατέρα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είναι η μάννα και ο γιός.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Την τραντάζει) Ο πατέρας, πες μου τί έγινε ο πατέρας. (Τον απομακρύνουν)

ΝΕΟΣ: Ησύχασε, θα μάθουμε μόλις έρθουν.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Κάθεται) Δεν θα 'ρθουν, το ξέρω, δεν θα 'ρθουν. Ανή-

κουν κι αυτοί στον κόσμο της ανυπαρξίας. (Παύση) Χωρίς πατέρα; Αυτό είναι το απροσδόκητο. Άρα βρισκόμαστε ακόμα στην εξωμήτρια γέννηση, τίποτα δεν έχει γίνει!

ΑΝΤΡΑΣ: Τί σε νοιάζει; Εσένα το μόνο που σε αγγίζει είναι η ύπαρξη στην μετριότητα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ναι, μα χωρίς πατέρα! Μετριότητα ναι, αλλά αυτήν την άρνηση δεν την μπορώ.

ΕΦΗΒΟΣ: Έφτιαξες έναν κόσμο όπως σε βολεύει. Έβαλες μέσα μόνο τον εαυτό σου, έξω από τον φράχτη αυτόν στάχτη και μπουρμπερη. Μόλις όμως άπλωσαν το χέρι να σου πάρουν κάτι θυμήθηκες πως είσαι άνθρωπος, θυμήθηκες πως υπάρχεις.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Όχι, δεν είναι έτσι. Το ότι προτιμώ την ησυχία δεν σημαίνει πως δεν με νοιάζει γι' αυτά που γίνονται γύρω.

ΓΕΡΟΣ: Και τι κάνεις; Σαν βλέπεις δίπλα σου την απογοήτευση, τον πόνο, την αγανάκτηση, πες μου τί κάνεις;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα ότι και αν κάνω. Μην μου φωνάζεις λοιπόν.

ΓΕΡΟΣ: Κακόμοιρε, από το χόμα γεννήθηκες και χόμα έμεινες. Τίποτα δεν κατάφερε το πνεύμα να βάλει μέσα σου. Αρνιέσαι να κάνεις τα πάντα και δικαιολογείς τον εαυτό σου στον εαυτό σου με τα πιο αστεία επιχειρήματα. Εσύ ξέρουμε γιατί δεν βλέπεις.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ξέρεις; Πες μου τότε σε παρακαλώ, πες μου!

ΕΦΗΒΟΣ: Μα γιατί δεν θέλεις να δεις.

ΓΕΡΟΣ: Μάλιστα, έκλεισες τα μάτια και πείστηκες πως μάτια δεν έχεις. Ετσιθελικά τυφλός.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα...

ΓΕΡΟΣ: Χωρίς μα. Και μην ανοίγεις τώρα τα μάτια. Μείνε με το κλάμα πως δεν υπάρχει πατέρας. Θα βρεις σ' αυτό ένα λόγο να υπάρχεις ή μάλλον να εξακολουθήσεις να υπάρχεις στην ανυπαρξία. Αν καημένε μου ανοίξεις τα μάτια σου θα πρέπει να ξεπεράσεις τις έννοιες που σε κλωθογυρίζουν κι αυτό δεν θα το καταφέρεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ γέρο όπου νάναι τελειώνεις και βρήκες το κουράγιο και τ' άνοιξες. Άστον αυτόν. Μην τον βασανίζεις. Πες μου όμως εμένα, τί βρήκες;

ΓΕΡΟΣ: Θα στο πω και θα το ξεπεράσεις γρήγορα γιατί ποτέ σου δεν έβαλες σε αμφισβήτηση τις βεβαιότητές σου. Δεν βρήκα τίποτα

φίλε μου. Λίγο χρόνο και λίγο χρώμα. Αυτά και μόνο αυτά. Γυμνά.
ΑΝΤΡΑΣ: Σκέτα;

ΓΕΡΟΣ: Σκέτα, χωρίς λουλούδια και πουλιά, χρώματα και αισθήματα.
Σκέτα νέτα.

ΝΕΟΣ: Έ όχι, αυτό είναι πρωτάκουστο. Αν υπάρχουν μόνο αυτά τότε
οι πορείες και οι κατευθύνσεις, οι κινήσεις και οι προσμονές, τι
ρόλο παίζουν;

ΓΕΡΟΣ: Ρόλο; Δεν παίζουν ρόλο. Είναι οι ιδιότητες του χρόνου και
του λιγοστού χώρου. Μα για να δούμε την βάση πρέπει να ξεπε-
ράσουμε όλα αυτά, ακόμα και τις ιδιότητες.

ΕΦΗΒΟΣ: Ίσως και το ίδιο το θέμα. Πίσω από όλα βρίσκεται η απά-
ντηση σ' αυτό που έπαψε πια να βρίσκεται μέσα στην ερώτηση.
Η ερώτηση έτσι έγινε απρόσωπη, έμεινε χωρίς αντικείμενο, ένα
ερωτηματικό. Και η απάντηση πίσω από όλα έμεινε μόνο μια
λέξη. Το «Να». Ένα μεγάλο δεικτικό ΝΑ που είναι και τελικό συ-
νάμα.

ΓΕΡΟΣ: Γιέ μου, σ' ευχαριστώ. Μου έδειξες ακόμα μια φορά αυτήν
την άσημη φοβερή αλήθεια. Μείνε όπως είσαι, ακούς; Μείνε ό-
πως είσαι κι όλοι αυτοί, όλα αυτά, ακόμα και γω θ' αλλάξουμε.

ΕΦΗΒΟΣ: Γέρο δεν ξέρω, σαν να μην είμαι εγώ που μιλώ και σαν νά-
μαι πάλι εγώ. Νοιώθω αμέτρητα πλάσματα μέσα μου και κανέ-
ναν.

ΓΕΡΟΣ: (Χαμογελά) Παλεύει παιδί μου μέσα σου η ύπαρξη με την α-
νυπαρξία. Ο θεός και ο άνθρωπος. Κράτα την πάλη πάντα στην
καρδιά σου, μόνο αυτή μπορεί με την ανάσα της να φτιάξει κό-
σμους, πλάσματα, να πλαισιώσει το χώμα και το χρόνο και να
κερδίσει την απάντηση, να μάθει αυτό το άπιαστο ΝΑ τί πάει να
πει.

ΑΝΤΡΑΣ: Οι κόσμοι φτιάχνονται με την ορμή και την νίκη. Και αυτήν
την νίκη στον θεό μου εγώ θα την δώσω. Τόπα. Αυτό για μένα
είναι και σκοπός και προσπάθεια.

ΓΕΡΟΣ: Και εσύ παλεύεις. Όλοι μας παλεύουμε, μόνο που σαν παλεύ-
ουμε με τα φαντάσματα και όχι με την ψυχή μας, χάνουμε ακόμα
και αυτόν τον ιδρώτα της πάλης.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Η γυναίκα που 'ρχεται κρατά μια αγκαλιά τριαντάφυλλα.

Στα μαλλιά της έχει άνθη λεμονιάς και στο λαιμό της ένα γιορ-
ντάνι κόκκινα γαρούφαλλα.

ΕΦΗΒΟΣ: Είναι η μάννα.

ΓΕΡΟΣ: Καλά τα λες, είναι η μάννα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ο άντρας περπατά δίπλα της. Στο χέρι του κρατά ένα σου-
ραύλι. Φορά ένα μαύρο ράσο. Η μάννα άσπρο χιτώνα κι αυτός
μαύρο ράσο. Στο κεφάλι του έχει τριανταφυλόβεργες μπλεγμέ-
νες. Μα δεν έχει καθόλου τριαντάφυλλα. Τί παράξενο! Μάννα
και γιός έχουν την ίδια ηλικία! Μα όμως το ξέρω, είναι σίγουρα
μάννα και γιός. (Τραβιέται από το παράθυρο)

ΓΕΡΟΣ: Καλώς να ορίσουν. Οι αναμενόμενοι έφτασαν. Μένει να ζή-
σουμε τ' απροσδόκητο.

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιο απροσδόκητο πια;

ΝΕΟΣ: (Θυμωμένα) Ό,τι και να συμβεί σ' αυτό το τρελάδικο μόνο α-
προσδόκητο δεν θάναί.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν μπορώ, δεν αντέχω άλλο. Θέλω να κλείσω τα μάτια
μου και να κοιμηθώ κι όταν ξυπνήσω νάχει τελειώσει αυτός ο ε-
φιάλης και να βρεθώ στο χωριό μου, εκεί κάτω από την καρυδιά,
δίπλα στο γάργαρο νερό, μέσα στα μύρια αρώματα και χρώματα.

ΓΕΡΟΣ: Ακόμα δεν κατάλαβες πως η ψυχή του ανθρώπου δεν είναι
πεταλούδα που χαζογελάει κουβαλώντας γύρη από άνθος σε άν-
θος, μα φωτιά που καίει τα σωθικά; Είναι κρασί που θολώνει τα
φρένα και τ' αμολάει λεύτερα σε αλώνια γεμάτα κρανία και κό-
καλα και εκεί πάνω στήνει χορό και θρυπαλιάζει τα πάντα και
δεν σταματά, τι θέλει όλο τον κόσμο, όλο το σύμπαν να κάνει
σκόνη.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Η δική μου ψυχή χόρεψε σε πανηγύρια, σε γάμους.
Άλλο χορό δεν ξέρει να χορεύει.

ΓΕΡΟΣ: Περίμενε να πάρει φόρα και σαν σε καταπιεί ολάκερο δό-
σμου τα χαμπέρια σου. Καημένε ανθρωπάκο, καημένο πιθηκάκι!

ΕΦΗΒΟΣ: Καημένη ψυχή! Ντύνεσαι κουρέλια κάθε μέρα και περιμέ-
νεις, περιμένεις τον άνθρωπο με το σουραύλι.

ΓΕΡΟΣ: Που όμως έρχεται από μέσα σου. Εσύ στήνεσαι στο παρά-
θυρο και όλο κοιτάς κατά τον ορίζοντα. Αυτός σε μια στιγμή σου
χτυπά την πλάτη. Σε ρωτάει τι κάνεις και εσύ αποκρίνεσαι πως
καρτεράς. Σε χαιρετά και ξαναφεύγει.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Και ποιος είναι γέρο ο αναμενόμενος;

ΓΕΡΟΣ: Έχει πολλά ονόματα. Άλλοι τον είπαν θάνατο, άλλοι ζωή, άλλοι τον είπαν πόλεμο, αλέτρι και άλλοι τον φωνάζουν ανύπαρκτο.

ΝΕΟΣ: Στην όψη σαν τί μοιάζει άραγε;

ΓΕΡΟΣ: Άλλοτε είναι φίδι που σου καταβροχθίζει τα σπλάχνα, άλλοτε πολεμιστής που σου κόβει τα χέρια και σε γεμίζει χαρακιές, άλλοτε κρατά δρεπάνι και μια κουδούνα και θερίζει καρδιές. Στερνά φώναζε πως τον λέγαν Ιησού, σε γέμιζε κι αυτός σαπίλα, σου έκλεβε το μυαλό και σ' άφηνε στην λάσπη. Στην λάσπη!

ΑΝΤΡΑΣ: Μα τώρα κρατά σουραύλι και τριανταφυλόβεργες, σέρνοντας από κοντά την μάννα του. Έτσι είπε η γυναίκα. Τί σοί αναμενόμενος είναι αυτός;

ΝΕΟΣ: Αυτός πιότερο μοιάζει με χορευτή ή με τραγουδιστή παρά μ' αυτόν που κουβαλά τ' απροσδόκητο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν θέλω να ξέρω τίποτα, ούτε σουραύλια, ούτε πολέμους, ούτε απροσδόκητα. Πάρτε τα όλα μακριά, πάρτε εμένα μακριά. Σε παρακαλώ γυναίκα πάρε με μακριά τους! (Κλαίει)

ΓΥΝΑΙΚΑ: (Πάει κοντά του) Μην κλαις. Κρατήσου από μένα και μην κλαις. Να δεις όλα σα θα τελειώσουν θα γίνουν μια ανάμνηση χωρίς βάρος.

ΕΦΗΒΟΣ: Θα γίνουν παρελθόν. Νομίζω πως αυτό που έρχεται είναι το τώρα που έρθει δεν έρθει, εμείς θα το προσμένουμε. Θα του ζητάμε τα πάντα κι αυτό δεν θα μας φέρνει τίποτα. Και αυτή ακριβώς η πράξη της προσμονής είναι το ξεδίπλωμα του αύριο στο χτες. Γεμίζουμε το άσπρο χαρτί του αύριο με σχέδια απ' την προσπάθεια μας για να το ξεδιπλώσουμε, και μετά καθόμαστε και λέμε: «Δες εκεί, αυτό σημαίνει λέει πως λιγοψύχησα, αυτό πως πόνεσα, αυτό πως γιγάντωσα».

ΓΕΡΟΣ: Είναι όλα σημάδια του χτες, δεν λένε τίποτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Γέρο όλα αναποδογύρισαν. Ο αναμενόμενος μ' αυτά έχασε όλη του την αξία. Τί να τον κάνεις πια; Είναι μια μάχη με γνωστό τέλος. Δεν φέρνει μήνυμα. Δεν κρατά μαχαίρια. Με αφήνει λεύτερο να κτίσω, να παλέψω, να νικήσω, να φτιάξω τον δικό μου κόσμο πάνω σ' όλη την στεριά.

ΓΕΡΟΣ: Ξεχνάς το βασικό. Κουβαλά το απροσδόκητο.

ΝΕΟΣ: Τίποτα δεν φέρνει. Δεν κουβαλάει τίποτα. Είναι κι αυτός μια

ρουτίνα. Πώς θα μπει μέσα στην ύπαρξη ή την ανυπαρξία μου και θα δώσει άλλη τροπή στα γεγονότα; Με το σουραύλι ή τις τριαντάφυλλοβεργες;

ΓΕΡΟΣ: Σάματις ξέρω! Μπορεί νάναι κι έτσι. Χωρίς όμως την προσμονή τίποτα δεν θα μάθουμε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλώς ορίσατε ξένοι, κοπιάστε!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Μπαίνουν μέσα οι ξένοι. Γυρνούν και κοιτάν από κοντά όλους έναν, έναν.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Στο καλό, την φοβήθηκα αυτήν την γυναίκα. Κουβαλάει τόσα λουλούδια που μ' έφερε πίσω στο χωριό μου.

ΑΝΤΡΑΣ: (πετάγεται ορθός) Είπες λουλούδια; Να λοιπόν που έξω από μας μπήκαν δω μέσα και λουλούδια. (Παίρνει τα τριαντάφυλλα από τα χέρια της μάνας και τα μοιράζει σ' όλους) Πόσο μου λείπατε! Πόσο πολύ μου λείπατε! (Σ' αυτά) Υπάρχετε και υπάρχω. Ξεκινάω με σας να σαρώσω τον κόσμο. Πάνω στο γραφείο μου κάθε μέρα θα απαιτήσω να μου 'χουν μια αγκαλιά, θα σας κάνω το έμβλημά μου. Το έμβλημα της νίκης μου. Θα σας κάνω το σύμβολο της ύπαρξής μου!

ΓΕΡΟΣ: Γιατί της πήρες της καημένης τα λουλούδια της; Να κυρά πάρε το πίσω!

ΜΑΝΝΑ: Δεν το θέλω. Είναι δικό σου, για σας τα έφερα. (Παύση) Είναι τα δάκρυά μου.

ΝΕΟΣ: Δάκρυα; Δεν είναι δάκρυα κυρά, είναι λουλούδια, είναι τριαντάφυλλα.

ΓΙΟΣ: Είναι δάκρυα, είναι τα δάκρυα της μάνας μου.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: (Τα πετά) Πάρτα, δεν τα θέλω, δεν θέλω δάκρυα, δεν θέλω τίποτα. Ζήτησα εγώ τίποτα;

ΕΦΗΒΟΣ: Ο άντρας στα έδωσε, σ' αυτόν να τα γυρίσεις.

ΝΕΟΣ: Είναι λουλούδια! (Παύση) Δεν είναι λουλούδια; Γιατί αν είναι

δάκρυα ούτε και γω τα θέλω. (Δυνατά) Δεν θέλω δάκρυα. Ιδίως δε από σένα κυρά μου.

ΓΙΟΣ: (τα μαζεύει) Τα θέλω εγώ.

ΑΝΤΡΑΣ: Τα κρατώ κι γω. Είναι το σύμβολο μου. Τα κρατώ εγώ. Δε πα να λέτε ότι θέλετε! Άκου δάκρυα! Άκου δάκρυα!

ΓΕΡΟΣ: Σαν είναι δάκρυα κανείς δεν τα θέλει. Σαν είναι λουλούδια όλοι. Μα πέρα από λουλούδια ή δάκρυα υπάρχει η προσφορά. Αυτήν την άρπαξες του λόγου σου χωρίς να την ζητήσεις. Και την μοίρασες πάλι χωρίς να ρωτήσεις. Τόση σημασία έχει το τί είδος είναι που προσφέρετε; Τόση ώστε να ξεχνάς ότι εδώ η κυρά ξεκίνησε από αντίπερα και έφερε δώθε τούτα τα δακρολούλουδα για να μας τα προσφέρει;

ΕΦΗΒΟΣ: Ευχαριστώ κυρά, μα δεν ήταν ανάγκη. Το δώρο σου εγώ ξέρω ποιο είναι.

ΝΕΟΣ: Ξέρεις; Γιατί; Αυτά τί είναι;

ΕΦΗΒΟΣ: Αυτά συμβολίζουν το δώρο. Δάκρυα και λουλούδια μπλέκονται σε έναν συμβολισμό, στον συμβολισμό του ξεκινήματος που εμείς αρπάξαμε χωρίς να καταλαβαίνουμε την σημασία του.

ΜΑΝΝΑ: Και τί πειράζει; Έτσι κι αλλιώς είναι δικά σας. Αν σας τα πρόσφερα στο χτες καμιά σημασία δεν έχει!

ΓΕΡΟΣ: Θε να κρατήσουν όσο και η πορεία. Αυτά θ' ανθούν και μεις θα πορευόμαστε.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Η απάντηση στην ύπαρξη τότε δεν ήρθε. Πάλι αμφισβητούνται τα φαινόμενα.

ΕΦΗΒΟΣ: Μα εδώ ήρθε η ίδια η ύπαρξη και συ ζητάς την πεμπτουσία της;

ΓΕΡΟΣ: Έτσι είναι γιέ μου. Ο άνθρωπος στην θεωρία αναζητά την πράξη και στην πράξη την θεωρία. Βάζει τον θεό καβάλα στον γάιδαρο και λυπάται τον διάβολο που περπατά στο πλάι. Σαν βάζει τον διάβολο, λυπάται τον θεό.

ΓΙΟΣ: Μάννα θέλω να ξαποστάσω.

ΜΑΝΝΑ: Κάτσε παιδί μου, να, εδώ κοντά στον κύκλο της ύπαρξης.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς τον είπες;

ΝΕΟΣ: Κύκλο της ύπαρξης. Κυρά είναι ένας ζωγραφισμένος κύκλος.

ΓΙΟΣ: Και λοιπόν; Μήπως η ύπαρξη δεν είναι μια ζωγραφιά στο αστρικό το χάος;

ΝΕΟΣ: Στην αστρική την απεραντοσύνη θέλεις να πεις.

ΓΙΟΣ: Όχι, στην αστρική ανυπαρξία. Η απεραντοσύνη είναι πεπερασμένη. Έχει κι αυτή το τέλος της. Ο υπερθετικός βαθμός είναι η ανυπαρξία.

ΓΕΡΟΣ: Σαν τι μας φέρνεις εσύ νεαρέ μου απ' αυτήν την ανυπαρξία που έρχεσαι;

ΓΙΟΣ: Το σουραύλι μου.

ΝΕΟΣ: (Γελά) Να το απροσδόκητο, να το απροσδόκητο. Χα, χα, χα, γέρο όλα σου τα κόλπα, όλες σου οι κουβέντες πήγαν χαμένες. Το σουραύλι του, χα, χα, χα.

ΕΦΗΒΟΣ: Σταμάτα να γελάς. Πολύ εύκολα τα 'χεις τα γέλια. Δεν ξέρεις καλά καλά τι είναι αυτό και ξεσπάς σε γέλια.

ΝΕΟΣ: Μα δεν ακούς; Το σουραύλι του! Παίξε λοιπόν το σουραύλι σου για μας. Παίξε!

ΓΙΟΣ: (Παίζει αλλά δεν ακούγεται τίποτα)

ΝΕΟΣ: Παίζεις τώρα ή όχι;

ΜΑΝΝΑ: Παίζει.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ακούω τίποτα.

ΝΕΟΣ: Ούτε και γω.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Έπαιξες; Ποιος είναι ο σκοπός σου αυτός που δεν ακούγεται;

ΓΙΟΣ: Ο θάνατος.

ΕΦΗΒΟΣ: Γέλα λοιπόν ξανά. Γέλα! Μα τ' απροσδόκητο αν είναι αυτό να πέσει όλο επάνω σου!

ΝΕΟΣ: Όχι, όχι!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν θέλω να πεθάνω.

ΓΕΡΟΣ: Ησυχία, αν πεθάνει κάποιος αυτός θα είμαι εγώ. Άνθρωπέ μου, αυτόν τον σκοπό τον έχω ξανακούσει.

ΓΙΟΣ: Τον έπαιξα ξανά λίγο προτού να γεννηθείς.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ποιος είσαι;

ΓΙΟΣ: Ο αναμενόμενος. Εσείς το 'πατε εξάλλου.

ΜΑΝΝΑ: Ξεκουράσου γιέ μου. Η χώρα της ανυπαρξίας είναι μεγάλη, προτού το σουραύλι παίξει για τον δικό σου θάνατο έχουμε πολύ δρόμο.

ΝΕΟΣ: Το σουραύλι παίζει και μόνο του;

ΓΙΟΣ: Όχι μα σαν άλλα χείλια το φυσούν, άλλους σκοπούς σαλπίζει.

ΕΦΗΒΟΣ: Δος μου να δοκιμάσω.

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι, μην του δίνεις, τι αυτός είναι αλαφροϊσκιωτος. Μπορεί να ξεφυσήσει ολόκληρα στρατεύματα θανάτου με το σουραύλι σου.

ΕΦΗΒΟΣ: Φοβάσαι; Μπορεί και να φυσήξω ανέμους λυτρωμού.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν θέλω λυτρωμό, ούτε θάνατο. Δεν θέλω τίποτα, τίποτα. Πώς αλλιώς το λένε αυτό το τίποτα; Θέλω να υπάρχω, μόνο αυτό.

ΓΕΡΟΣ: Ως πότε;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Πάντα. Μόνο να υπάρχω, τίποτα άλλο.

ΓΕΡΟΣ: Ζητάς να υπάρξεις πάντα; Αυτό θα πει θάνατος.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Όχι, αν αυτό είναι θάνατος, όχι ως πάντα. Αλλά αρκετά ακόμα.

ΕΦΗΒΟΣ: Ζήτα του λοιπόν να φυσήξει αθανασία για σένα από το σουραύλι του.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μπορείς;

ΓΙΟΣ: Μπορώ. Τί θα μου δώσεις;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν βρίσκω τίποτα. Τί θέλεις;

ΓΙΟΣ: Αυτούς.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα δεν είναι δικοί μου.

ΓΙΟΣ: Αν είναι το παρελθόν και το μέλλον σου;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Πάρτα. Πάρ' τους, δώσε μου το τώρα κι αυτά στα χαριζώ.

ΕΦΗΒΟΣ: Είσαι ανόητος. Χωρίς εμάς δεν υπάρχουν. Χαρίζεις την ζωή σου για μια στιγμή. Αν εμείς δεν υπάρχουμε εσύ αυτόματα περνάς στην ανυπαρξία.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ναι, ναι, δεν σου δίνω τίποτα, μ' ακούς; Δεν θέλω τίποτα. Ούτε αθανασία. Αφήστε με να ησυχάσω, μόνο αυτό ζητώ. Αφήστε με στην μετριότητα. Αυτό δεν είπατε πως είναι δικό μου; Έε; (Σιωπή)

ΓΕΡΟΣ: Ποιο είναι το όνομά σου μαυροντυμένε;

ΓΙΟΣ: Έχω πολλά ονόματα, ποιο θες;

ΓΕΡΟΣ: Όλα.

ΓΙΟΣ: Με λένε νιρβάνα, πόλεμο, γαλήνη, ανθρωπιά, πείνα, πίστη, αγάπη, άνθρωπο, ομόνοια. Θεες κι άλλα;

ΓΕΡΟΣ: Όχι, αυτά μου φτάνουν.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σαν να λες πως τ' όνομά σου είναι τίποτα.

ΓΙΟΣ: Κι αυτό ακόμα.

ΓΕΡΟΣ: Τί ζητάς; Τί διαλαλείς;

ΓΙΟΣ: Την αγάπη, την άρνηση.

ΕΦΗΒΟΣ: Ζητάς τα πάντα. Πώς θα πείσεις τον κόσμο να σου τα δώσει;

ΓΙΟΣ: Παιζοντας το σουραύλι μου.

ΓΕΡΟΣ: Κι όποιος δεν καταλάβει;

ΓΙΟΣ: Χάθηκε.

ΕΦΗΒΟΣ: Χάθηκε! Υπάρχουν πολλοί που ποτέ δεν βρέθηκαν. Τους απειλείς με χαμό;

ΓΙΟΣ: Δεν απειλώ, ζητώ.

ΓΕΡΟΣ: Κι άλλοι πριν από σένα ζητούσαν μα δεν πήραν.

ΜΑΝΝΑ: Δεν πήραν γιατί ζητούσαν λίγα. Ο γιός μου τα ζητάει όλα.

ΕΦΗΒΟΣ: Και απειλεί με θάνατο.

ΓΕΡΟΣ: Ο θάνατος φοβίζει μόνο τους μικρούς. Οι μεγάλες ψυχές δεν φοβούνται γιατί το μεγάλο μυστικό το κατέχουν.

ΜΑΝΝΑ: Τις μεγάλες ψυχές τις φορώ γιορντάνι στο λαιμό μου. (Δείχνει τα γαρύφαλλα). Αυτή εδώ είναι ο γιός μου.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Κι αυτός εδώ ποιος είναι; Δεν είναι ο γιός σου; Η μπας και είναι άλλος γιός;

ΜΑΝΝΑ: Ο γιός μου είναι, μα είναι η άλλη του μορφή.

ΑΝΤΡΑΣ: Μίλα κυρά μου, ποια άλλη του μορφή;

ΜΑΝΝΑ: Ο γιός μου είναι τούτο το λουλούδι. Αυτός ο ρασοντυμένος νεαρός είναι ο απόηχος του.

ΕΦΗΒΟΣ: Μάννα καλομάννα! Τυχερή είσαι που 'χεις γιορντάνι τις ψυχές, κόκκινα γαρύφαλλα στο λαιμό σου!

ΓΕΡΟΣ: Μήνα και συ δεν είσαι απόηχος; Ένας απόηχος ντυμένος δακρολούλουδα που σεργιανάς τον κόσμο της ανυπαρξίας χωρίς ν' αρνιέσαι τον γιό.

ΜΑΝΝΑ: Τους γιούς.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλότυχη κακομοιριασμένη! Και οι ανθοί στην κεφαλή;

ΜΑΝΝΑ: Ο άντρας που δεν ήρθε.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ήρθε; Κι αυτός;

ΝΕΟΣ: Αυτός είναι δική σου γέννα μόνο;

MANNA: Αυτός ξεκίνησε απ' έξω. Η μήτρα δεν τον γέννησε. Ξεπήδησε από το αγέννητο στο γεννητό σαν σπίθα. Αντρώθηκε, αντρώθηκε. Χωρίζονταν στα δυο και αντρείευε περισσότερο. Πέταξε πόδια κεφαλή, άδεια στην αρχή, μα κεφαλή. Εγώ βρέθηκα κοντά του. Σιγά σιγά άρχισε να κοιλοπονώ. Έβγαζα ανθρώπους σπόρια τόσα δα κι αυτός τα κατάπινε αμάσητα. Γεμίσανε τα σωθικά του, γέμισε το μυαλό του. Στάθηκε έτσι στα δυο. Μετά ένα πρωινό χάθηκε, έσβησε. Έλειωσε και έσβησε. Αυτό ήταν. Από τότε όλα ησύχασαν. Σαν ξανακοιλοπόνεσα έβγαλα πάλι τον ίδιο, ολάκερο άνθρωπο. Γυρνά μαζί του, παίζει το σουραύλι του, δεν ξέρω γιατί. Εγώ πάλι σαν βρίσκω μεγάλες ψυχές τις μαζεύω και τις κρεμώ γιορντάνι στο λαιμό μου.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Χωρίς πατέρα;

ΓΕΡΟΣ: Χωρίς πατέρα. Μετά απ' αυτόν γεννήθηκαν οι μάνες και οι πατέρες.

ΝΕΟΣ: Και γιατί είπες παίζει το σουραύλι;

ΕΦΗΒΟΣ: Για να γεμίσει την καρδιά. Αυτή θάναι ακόμα γεμάτη χώμα.

ΓΙΟΣ: Μάννα να παίξω;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Όχι, όχι, φοβάμαι. Νοιώθω σαν να τρυπούν χίλιοι διαβόλοι το μυαλό μου σαν παίζεις. (Πιάνει τα αυτιά του σαν κάτι να ακούγεται από μακριά) Τί είναι αυτό πάλι που ακούγεται;

ΓΙΟΣ: Μα δεν παίζω.

ΑΝΤΡΑΣ: (Ταρακουνά τον μεσήλικα που ξεφωνίζει) Σταμάτα να ξεφωνίζεις.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σταμάτα καλέ μου, κανείς δεν παίζει.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ναι, ναι, αυτό είναι η φλογέρα του παππού ψηλά στα βουνά. Είναι και τα πουλιά, το ποταμάκι, τι ωραίο που είναι! Κε-λαρύζει! Σε παρακαλώ μην με παίρνεις μάννα!

MANNA: Η ψυχή σου δεν είναι μεγάλη, δεν είναι κόκκινο γαρύφαλλο, δεν είναι καν ανθός. Τι να την κάνω στο γιορντάνι μου!

ΓΕΡΟΣ: Λυπήσου τον μάννα. Είναι ένας μίζερος κακόμοιρος άνθρωπος. Την μετριότητα κυνήγησε, δεν ενόχλησε.

MANNA: Τον λυπάμαι, αλλάζει τίποτα;

ΓΕΡΟΣ: Δεν αλλάζει, ούτε ζητάμε την λύπη σου για να αλλάξει. Μόνο να, λίγο οίκτο για την κακομοιριά. Αυτό φτάνει.

ΑΝΤΡΑΣ: (Πιάνει το κεφάλι του) Θεέ μου, δεν αντέχω. Αυτός ο άνθρωπος, αυτός ο απάνθρωπος ρασοφόρος μου σταματάει το μυαλό. Νοιώθω μέσα μου την ορμή της δύναμής μου να πήζει. Να γίνεται ένα τρισάθλιο γιαούρτι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θάθελα να 'ξερα γιατί φοράς τις τριανταφυλόβεργες.

ΓΙΟΣ: Δεν μ' ενοχλούν.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν σε ρώτησα αυτό, γιατί τις φοράς ρωτώ.

ΓΙΟΣ: Η μάννα μου τις φόρεσε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εσύ; Δεν τον λυπάσαι το γιό σου; Θα πονά!

ΜΑΝΝΑ: Ο πόνος είναι κάτι που έρχεται απ' την λύπηση. Ο γιός μου δεν λυπάται. Εξάλλου είναι γεμάτη χόμα η καρδιά του.

ΓΕΡΟΣ: Κι αν δηλαδή παίζει το σουραύλι θα γεμίσει με αίμα; Θα γίνει μετουσίωση;

ΓΙΟΣ: Το χόμα δεν γίνεται αίμα. Ποτίζεται όμως μ' αυτό και φυτρώνει κει πάνω μια γαρυφαλλιά, μια κόκκινη γαρυφαλλιά.

ΕΦΗΒΟΣ: Μόνο που βγάζει ένα γαρύφαλλο κάθε φορά.

ΜΑΝΝΑ: Πού το ξέρεις; Ποιος στο είπε;

ΕΦΗΒΟΣ: Κανείς. Φαίνεται στο λαιμό σου. Κι ύστερα ξεκάνεται κι η γαρυφαλλιά. Και θέλει πάλι πότισμα με αίμα για να φουντώσει. Δυστυχισμένε, ποτέ η καρδιά σου δεν θα γίνει σάρκινη. Θα μείνει χωματένιο αλώνι για πάντα.

ΓΕΡΟΣ: Άστον να λέει ξένε. Τυχερός είσαι. Στο χωματένιο αλώνι μέσα σου παλεύουν η ζωή και ο θάνατος. Και εσύ παίζεις σουραύλι, τί άλλο θέλεις;

ΓΙΟΣ: Άτυχος είμαι γέρο. Να 'χω αλώνι μέσα μου και να μην μπορώ εγώ να μπω για να παλέψω, μόνο πρέπει απόξω να στέκομαι και να φυσώ αυτό το άηχο σουραύλι.

ΜΑΝΝΑ: Πάιξε γιέ μου, πάιξε και που ξέρεις, μπορεί και συ μια μέρα ν' ακούσεις τον ήχο του.

ΕΦΗΒΟΣ: Μα αν ήταν η σπορά του για να ακούσει το σουραύλι, μπας και νομίζετε πως δεν θα τ' άκουγε από την πρώτη μέρα; Κι αν όχι, αν πρόκειται μια μέρα να τ' ακούσει δεν θα το ήξεραν οι φωνές μέσα του; Αυτές ξέρουνε όλα τα μυστικά, μόνο που πρέπει να σκύψουμε στο σκοτάδι, να κάνουμε ησυχία και να αφουγκραστούμε. Οι φωνές θα μας πουν αυτά που ξέρουν. (Παύση)

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Την σιωπή την φοβάμαι, την φοβάμαι την σιωπή. Σας

παρακαλώ μιλάτε ή τραγουδάτε. Γυναίκα πες μου ένα τραγούδι.
(Η γυναίκα χτυπά ρυθμικά τα χέρια της)

ΑΝΤΡΑΣ: Αυτό είναι θόρυβος. Θόρυβος.

ΓΕΡΟΣ: Είναι ο ρυθμός της ζωής, αυτός τώρα ζει. Σεβάσου τον λοιπόν
έστω και για λίγο. (Όλοι χτυπούν σιγά σιγά παλαμάκια).

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Αχ ωραία που είναι! Ωραία που ακούγεται! Κλαπ,
κλαπ, σαν μουσική. Είναι σαν να γέμισε μουσική όλη μου η καρ-
διά από δύο χέρια που την άνοιξαν με αγάπη.

ΝΕΟΣ: Τον καημένο!

ΕΦΗΒΟΣ: Φτάνει.

ΓΕΡΟΣ: Ξεχαστήκαμε, για μια στιγμή ξεχαστήκαμε. Τί θες να γίνει;
Τί θες να πούμε;

ΕΦΗΒΟΣ: Δεν έχουμε να πούμε τίποτα. Είναι καιρός να λύσουμε την
συνέχεια. Να βρούμε τελικά την απάντηση, να νοιώσουμε το α-
προσδόκητο.

ΓΕΡΟΣ: Το 'χεις για εύκολο; Όλα δείχνουν πως έξω από μας δεν υ-
πάρχει τίποτα. Ο νέος αυτός κι η μάννα του κινούνται χωρίς υπό-
σταση. Ανήκουν στην σφαίρα του παράδοξου.

ΜΑΝΝΑ: Του παράδοξου; Καθόλου.

ΑΝΤΡΑΣ: Μα δεν είναι παράδοξο να κουβαλάς έναν γιό που δεν είναι
γιός; Που παίζει μουσική που δεν ακούγεται; Που έχει καρδιά
από χώμα;

ΝΕΟΣ: Αν αυτά είναι άλλο από παράδοξα τότε ποια είναι τα παρά-
δοξα;

ΓΕΡΟΣ: Δεν είσαι καν υπαρκτή. Δεν ξέρω από που έρχεσαι, δεν
μπορώ δηλαδή να προσδιορίσω τίποτα.

ΜΑΝΝΑ: Ξεκίνησα κι έρχομαι κουβαλώντας την ύπαρξη. Για σένα
συμβολίζω το υπαρκτό.

ΓΕΡΟΣ: Ναι, αλλά το υπαρκτό όταν δίνετε έτσι δεν διαφέρει απ' το
παράδοξο.

ΓΙΟΣ: Και τι είναι αυτό που μπορεί να ισχυροποιήσει τώρα, μια τέτοια
στιγμή, εδώ σε μας, την έννοια του παράδοξου;

ΝΕΟΣ: Εμείς οι ίδιοι. Δεν είναι παράδοξο που βρισκόμαστε εδώ;

ΓΙΟΣ: Όχι.

ΝΕΟΣ: Όχι; Κι εσείς; Δεν είναι εντελώς παράδοξο που πλάσματα σαν

και σας μια τέτοια στιγμή ανακατεύονται στις θολές μας υπάρξεις;

MANNA: Ούτε. Παντού και πάντα οι θολές υπάρξεις, οι θολές σκέψεις χρειάζονται δακρολούδα και τριανταφυλόβεργες για να ξεκαθαρίσουν.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Σς! Ακούστε! Μου φαίνεται πως κάτι ακούγεται!

ΑΝΤΡΑΣ: Κάτι νομίζω πως ακούγεται μα δεν μπορώ να συνειδητοποιήσω το τι.

ΓΕΡΟΣ: Κάτι το απόκοσμο. Δες και κάπου γεννιούνται νότες.

MANNA: (Σηκώνεται) Παιδί μου, πρέπει να φύγουμε.

ΓΙΟΣ: Όχι ακόμα, θέλω να παίξω κι άλλο το σουραύλι σε τούτον τον τόπο.

ΓΕΡΟΣ: Γιατί;

ΓΙΟΣ: Είναι εντολή από τα μέσα.

ΕΦΗΒΟΣ: Από το χώμα;

ΓΙΟΣ: Αυτό δεν δίνει εντολές;

ΕΦΗΒΟΣ: Δίνει, τις πιο δύσκολες. Σε τραβά σαν μαγνήτης, σε κολλά επάνω του, σε αναγκάζει να χύσεις ιδρώτα ποτάμια και ύστερα μ' αυτόν τον ίδιο τον ιδρο ζυμώνεται και γίνεται μια λάσπη πηχτή. Και σε ρουφά. Μπαίνει στην μύτη, στο στόμα, κατεβαίνει στα πνευμόνια και σε κάνει μια σάρκινη λασπερή μάζα.

ΓΕΡΟΣ: Σταμάτα! Αυτό είναι θάνατος.

ΓΙΟΣ: Και λοιπόν;

ΓΕΡΟΣ: Ψυχανεμίζεσαι πως κάποιον θα πάρεις από μας μαζί σου αυτήν την φορά;

ΓΙΟΣ: Δεν ξέρω. Μα μια και βρέθηκα δώθε κυνηγώντας τον δικό μου αναμενόμενο και ελπίζοντας στο δικό μου απροσδόκητο, ας παίξω το σουραύλι.

ΓΕΡΟΣ: Κι εσύ; Κυνηγάς και εσύ φαντάσματα; Για μια στιγμή πίστεψα πως ήσουν ο ένας που ήρθες να συνάξεις τα κομμάτια σου και να συνεχίσεις να πορεύεσαι στο κυνήγι της χωματένιας σου καρδιάς.

ΕΦΗΒΟΣ: Κάθε επίπεδο, κάθε διάσταση κυνηγεί τα δικά της οράματα κι έχει τα δικά της εμπόδια να ξεπεράσει.

ΓΕΡΟΣ: Γιατί τα λες αυτά;

ΕΦΗΒΟΣ: Γιατί νόμισες πως ο ένας που θα ερχόταν θα μάζευε τα κομμάτια του και θα πορευόταν με ειρήνη. Μα έχει και αυτός τον δικό του ένα που μια κάποια στιγμή θα αναζητήσει κι αυτός με την σειρά του την δική του σύναξη.

ΑΝΤΡΑΣ: Μα τούτος δεν είναι ο ένας ο παραπάνω. Είναι ο ένας με την χωματένια καρδιά που ζητά μόνο να την ποτίζει.

ΓΙΟΣ: Τα χώματα πια στομώσανε. Δύσκολα φυτρώνουν γαρουφαλιές. Κουράστηκα.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Κι εγώ, κι εγώ. Έλα κάτσε στο πλάι μου, θα κάνουμε καλή παρέα οι δυο μας.

ΝΕΟΣ: Καλή παρέα ένας νιός μ' έναν πρεσβύτερο; Μα αυτός αν νοιώθει κούραση είναι μονάχα στα ποδάρια!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Καλά, συγγνώμη, νογήθηκα πως σαν παρέα καλός θάταν σαν όλα τούτα τελειώσουν.

ΓΕΡΟΣ: Σαν όλα τούτα τελειώσουν, όλοι μας θα είμαστε νεκροί.

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι, έχουμε ακόμα πολλά να κάνουμε, έχουμε πολλά να πούμε. Δεν τελειώσαμε με όλα τόσο εύκολα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φαίνεται πως τούτα θάναι ανίκανα να μας στηρίξουν στο φως και πως σιμά θα πέσουμε στον κόσμο του σκοταδιού, έ;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Στο σκοτάδι της απόλυτης ανυπαρξίας. Φαινομενικές πια καταστάσεις τέλος. (Η μάννα σηκώνεται να φύγει) Κυρά μάννα πού πας;

ΜΑΝΝΑ: Είμαι έτοιμη να συνεχίσω το ταξίδι μου.

ΝΕΟΣ: Κι ο γιός σου;

ΜΑΝΝΑ: Τον γιό μου τον κρέμασα γιορντάνι στο λαιμό. Σαν τούτος ο απόηχος σβήσει, έχω άλλους γιούς περισσότερο τρανούς να ακολουθώ.

ΑΝΤΡΑΣ: Μα δεν έσβησε ακόμα, και είναι νιός!

ΓΕΡΟΣ: Μάννα, κυρά μάννα, κάτι μας κρύβεις.

ΜΑΝΝΑ: Εγώ; Τί μπορώ να κρύψω;

ΕΦΗΒΟΣ: Το όνομά σου.

ΓΕΡΟΣ: Πώς σε λένε κυρά;

ΜΑΝΝΑ: Μάννα, μα με λεν κι ανυπαρξία. Θεσ να σου πω τίποτα άλλο;

ΓΕΡΟΣ: Σαν τί νάναι πιο δυνατό μια τέτοια ώρα; Κι ύστερα μάλιστα απ' αυτά που είπες;

ΕΦΗΒΟΣ: Η ύπαρξη.

ΓΙΟΣ: Όσο και αν η ύπαρξη είναι ένα κομμάτι ζωής στην λίμνη της ανυπαρξίας;

ΕΦΗΒΟΣ: Όσο!

ΓΕΡΟΣ: Καλό μου παιδί, η ύπαρξη δεν είναι πιο δυνατή από την ανυπαρξία.

ΕΦΗΒΟΣ: Ούτε όμως και η ανυπαρξία από την ύπαρξη παππού. Μια λοιπόν που τώρα θέλουμε και βρισκόμαστε στον χώρο της ύπαρξης, ένα έχω να πω «Ζήτω η ύπαρξη!».

ΓΕΡΟΣ: Ζήτω, μα αυτό δεν σημαίνει τίποτα.

ΕΦΗΒΟΣ: Παππού με κούρασες. Τί θες να σημαίνει; Τί παραπάνω ζητάς από την πορεία;

ΓΕΡΟΣ: Την αλήθεια.

ΕΦΗΒΟΣ: Αυτήν την ξέρει ο γιός.

ΓΙΟΣ: Εγώ; Και ποια είναι;

ΕΦΗΒΟΣ: Σαν θα μου πεις θα την ξέρω και εγώ. Και όχι μόνο αυτό, αλλά μπορεί και να την πάω και παρακάτω. Όσο και αν είναι ατίθασο άτι, θα την καβαλικέψω και θα με πάει στον δρόμο που ξέρει.

ΓΙΟΣ: Το χωματένιο αλώνι!

ΕΦΗΒΟΣ: Ναι, το χωματένιο σου αλώνι φίλε μου είναι η αλήθεια. Απάνω του παλεύουν η ζωή και ο θάνατος. Η καρδιά η δική τους είναι η ύπαρξη. (Παύση) Αν μπορούσα σ' αυτό το αλώνι, το δεύτερο, θάθελα να 'παίζα σουραύλι.

ΓΙΟΣ: Και ποιος δεν θα 'θελε. Μόνο που τα σουραύλια δεν βγάζουν όλα ήχους ούτε παίζουν όποτε εσύ θέλεις.

ΕΦΗΒΟΣ: Σαν δεν φωνάζουν αυτά, ξέρω γω να φωνάζω με τον ίδιο τον λαιμό μου. (Βγάζει δυνατή φωνή άναρθρη).

ΓΕΡΟΣ: Σιγά, δεν υπάρχει λόγος να ξεφωνίζεις. Σ' ακούμε, όλοι είμαστε τόσο κοντά.

ΑΝΤΡΑΣ: Ξαφνικά πήρες ζωή και φωνάζεις να μας φοβηρίσεις;

ΕΦΗΒΟΣ: Δεν φωνάζω για κάτι τέτοιο, φωνάζω να μ' ακούσει ο ανύπαρκτος.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Αυτός είναι ένας λόγος για να μην φωνάζεις. Άστον όπου κι αν βρίσκεται. Εδώ είμαστε αρκετοί, δεν θέλουμε κι άλλους.

ΕΦΗΒΟΣ: Έχετε δίκιο, κανείς δεν τον χρειάζεται. Όλα τελειώνουν όπου νάναι, καιρός ν' αρχίσει η πορεία.

ΓΙΟΣ: Κι εμένα τί με κοιτάς;

ΕΦΗΒΟΣ: Περιμένω.

ΓΙΟΣ: Τί περιμένεις;

ΕΦΗΒΟΣ: Τον ήχο. Το σάλπισμα για την νέα εκκίνηση.

ΓΕΡΟΣ: Ποιος θα συνεχίσει τον δρόμο;

ΜΑΝΝΑ: Θα το δούμε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το ξέρουμε.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Το ξέρεις;

ΓΕΡΟΣ: Δεν το φαντάστηκες πως η γυναίκα θα το ήξερε;

ΑΝΤΡΑΣ: Πες μας επιτέλους!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Γιατί; Θα 'θελες να 'σουν εσύ;

ΑΝΤΡΑΣ: Και βέβαια θέλω. Θέλω!

ΓΕΡΟΣ: Είσαι έτοιμος να φορέσεις τις τριανταφυλόβεργες;

ΑΝΤΡΑΣ: Τί σχέση έχουν οι τριανταφυλόβεργες;

ΜΑΝΝΑ: Τότε με τί πιστεύεις πως θα συνεχίσεις τον δρόμο; Θέλω να
πω με τί εφόδια;

ΑΝΤΡΑΣ: Και οι τριανταφυλόβεργες είναι τα εφόδια;

ΓΕΡΟΣ: Σημαδεύουν την πορεία με τις στάλες το αίμα που προκα-
λούν.

ΝΕΟΣ: Μ' αυτό είναι απάνθρωπο, δεν μπορεί.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κι ο αγώνας για την ύπαρξη είναι έξω από τα ανθρώπινα
όρια.

ΓΙΟΣ: Όταν φορτώνεσαι το βάρος στην πλάτη, δεν φτάνει ο ιδρος για
να δείχνει τον δρόμο.

ΜΑΝΝΑ: Χρειάζεται και το αίμα. Χαράζει την πορεία αφήνοντας στο
παρελθόν τα σημάδια της ζωής, φωτερά σημάδια στην καρδιά
του ανύπαρκτου.

ΝΕΟΣ: Μα ποιος μπορεί να προχωρεί έτσι;

ΓΙΟΣ: Εγώ.

ΜΑΝΝΑ: Κι εγώ.

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ ακολουθείς χωρίς φορτία και αίματα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν είναι φορτίο να σηκώνεις τα δάκρυα; Δεν είναι φορτίο
να γεννοβολάς δύναμη κάθε φορά που το αίμα στερεύει;

ΕΦΗΒΟΣ: Είναι, μα ο δρόμος του στεφανιού εδώ τελειώνει.

ΓΕΡΟΣ: Σαν τί σου μηνύσαν οι φωνές παλικαρόπουλο;

ΕΦΗΒΟΣ: Εγώ δεν ακούω φωνές. Τον δρόμο μου τον φτιάχνω μόνος

μου. Διαλέγω με σύνεση τον σκοπό και τον βάζω κάτω. Αφήνω μετά λυγρὴ τὴν σκέψη μου κι αὐτὴ ἀντὶ γιὰ στάλες αἷμα μού βγάζει φτερά και πετῶ ὅπου ο σκοπὸς μού δείχνει.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Βιάζεσαι, ποιος σου ἔπε πως εἶσαι ὁ ἕνας που θα ξεκι-
νήσει;

ΕΦΗΒΟΣ: Δεν εἶπα πως εἶμαι ὁ ἕνας. Μα εἶμαι ἔτοιμος να ξεκινήσω
μαζὶ με ὅποιον τὸν ἴδιο δρόμο βάλλει γιὰ στόχο.

ΑΝΤΡΑΣ: Περιμένε πρώτα να δούμε και μετὰ οἱ φιλοσοφίες σου.

ΓΕΡΟΣ: Σαν τί περιμένεις λοιπὸν;

ΑΝΤΡΑΣ: Τί; Ὅλο και κάτι θα δούμε.

ΜΑΝΝΑ: Εγὼ δεν κάθομαι ἄλλο ἐδῶ πέρα. Σίμωσε ἡ ὥρα πια να συ-
νεχίσω τὸ ταξίδι μου.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν θα τὸν πάρεις μαζὶ σου;

ΑΝΤΡΑΣ: Ἀν ὅμως στεφάνι δεν χρειάζεται ἄλλο, τί θα σε χρειαστεῖ ὁ
πεζολάτης;

ΜΑΝΝΑ: Μακάρι να μὴν με χρειαστεῖ.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κι ἂν δεν χρειάζεται να γεννοβολὰ δύναμη ἢ να σηκώνει
δακρολὸυλουδα ὅλο και κάτι θα προσφέρει.

ΕΦΗΒΟΣ: Χρειάζεται. Σαν τὸ γιορντάνι τῆς γεμίσει ψυχές τότε θε να
γενεῖ ἡ μεγάλη ἐκρηξη.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Ποια;

ΕΦΗΒΟΣ: Ἡ ἐκρηξη. Ὅλα τα κόκκινα γαρούφαλλα θε να γενοῦν ἕνας
γιγάντιος σπόρος και θε ν' ἀνθίσει τότε στην καρδιά τῆς μάνας
μια γαρουφαλλιά που θα καλύψει σύμπαν, χῶρο και χρόνο. Ἡ
κυρά μάνα θα τὴν ποτίζει και θε να βγάλει τόσα γαρούφαλλα
ὅσα και ἄστρα ὁ ουρανός. Τότε θ' ἀναγκαστεῖ ὁ ἀνύπαρκτος να
σκύψει να μυρίσει τὴν ζωὴ. Τότε ὅλα θ' ἀλλάξουν.

ΓΕΡΟΣ: Ἴσως τότε τελειώσει ἡ ζωὴ.

ΕΦΗΒΟΣ: Ὅχι, τότε θ' ἀρχίσει ἡ ζωὴ.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ακούστε! Αὐτὴ ἡ μουσικὴ δυνάμωσε, τα χέρια μου, τα
πόδια μου, αισθάνομαι σαν μαριονέτα, ὠχ τελείωσα! (Κινεῖται
σαν μαριονέτα και πέφτει κάτω)

ΑΝΤΡΑΣ: (Με φόβο) Ὅχι, δεν εἶναι τίμιο, ὑπάρχουμε. Γιατί αὐτὴ ἡ
λύση; Γιατί αὐτὴ ἡ ἐξήγηση; Θέλω τὴν νίκη γιὰ σένα θεέ μου! Ἀν
υπάρχεις μὴν μ' ἀφήσεις! (Πέφτει. Ὁ νέος κουνιέται σαν μαριο-
νέτα και φωνάζοντας ἀναρθρα πέφτει και αὐτός.)

ΓΕΡΟΣ: Φαντάζομαι ήρθε η σειρά μου. Δεν υπάρχει λόγος για φωνές. Εξάλλου το φως εδώ τελειώνει. Μικρέ μου, αν τύχει ... (πέφτει εκείνη την στιγμή ο γιός) ....προχώρα πέρα από μας. Μην λυπηθείς, μην λυγίσεις, πάλεψε, κράτα την πορεία!

ΓΥΝΑΙΚΑ: (Αγκαλιάζει τον γέρο που πέφτει, πέφτοντας και αυτή μαζί του) Μάννα, κυρά μάννα σου φιλώ το χέρι. Ευχαριστώ.

MANNA: Πάμε γιέ μου.

ΕΦΗΒΟΣ: (Προχωρά, παίρνει από κάτω το σουραύλι, το βάζει στο στόμα του και φυσά άναρθρους ήχους, ξαναφυσά κι έτσι περπατώντας βγαίνει απ' την σκηνή ακολουθώντας την μάννα, ενώ πέφτει η αυλαία.)

ΑΥΛΑΙΑ